Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 11ης Ιουλίου 2013*

«Αίτηση αναιρέσεως — Προσφυγή ακυρώσεως — Προστασία από τις μεταδοτικές σπογγώδεις εγκεφαλοπάθειες — Κανονισμός (ΕΚ) 746/2008 — Κανονισμός ο οποίος επιτρέπει μέτρα εποπτείας και εξαλείψεως λιγότερο δεσμευτικά από εκείνα που είχαν προηγουμένως προβλεφθεί — Αρχή της προφυλάξεως — Επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου — Νέα στοιχεία τα οποία δεν είναι ικανά να μεταβάλουν την αντίληψη του κινδύνου — Έλλειψη αιτιολογίας — Παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών — Πλάνη περί το δίκαιο»

Στην υπόθεση C-601/11 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 28 Νοεμβρίου 2011,

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τις E. Belliard, C. Candat και R. Loosli-Surrans καθώς και από τους G. de Bergues και S. Menez,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους F. Jimeno Fernández και D. Bianchi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο

καθής πρωτοδίκως,

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας**,

παρεμβαίνον πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Bay Larsen, πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský, U. Lõhmus (εισηγητή), M. Safjan και A. Prechal, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Wathelet

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 9ης Σεπτεμβρίου 2011, Τ-257/07, Γαλλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 2011, σ. II-4153 στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της με αίτημα την εν μέρει ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 746/2008 της Επιτροπής, της 17ης Ιουνίου 2008, για την τροποποίηση του παραρτήματος VII του κανονισμού (ΕΚ) 999/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τη θέσπιση κανόνων πρόληψης, καταπολέμησης και εξάλειψης ορισμένων μεταδοτικών σπογγωδών εγκεφαλοπαθειών (ΕΕ L 202, σ. 11, στο εξής: επίδικος κανονισμός).

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΚ) 178/2002

2 Το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) 178/2002 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2002, για τον καθορισμό των γενικών αρχών και απαιτήσεων της νομοθεσίας για τα τρόφιμα, για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Αρχής για την Ασφάλεια των Τροφίμων και τον καθορισμό διαδικασιών σε θέματα ασφαλείας των τροφίμων (ΕΕ L 31, σ. 1), ορίζει ότι:

«1. Στις ειδικές περιπτώσεις κατά τις οποίες, ύστερα από αξιολόγηση των διαθέσιμων πληροφοριών, εντοπίζεται πιθανότητα βλαβερών επιπτώσεων στην υγεία αλλά εξακολουθεί να υπάρχει επιστημονική αβεβαιότητα, μπορούν να ληφθούν τα προσωρινά μέτρα διαχείρισης του κινδύνου που είναι αναγκαία για την εξασφάλιση του υψηλού επιπέδου προστασίας της υγείας που έχει επιλεγεί στην [Ένωση], μέχρι να υπάρξουν περαιτέρω επιστημονικές πληροφορίες για μια πιο εμπεριστατωμένη αξιολόγηση του κινδύνου.

2. Τα μέτρα που λαμβάνονται βάσει της παραγράφου 1 είναι ανάλογα και όχι πιο περιοριστικά για το εμπόριο από όσο απαιτείται για την επίτευξη του υψηλού επιπέδου προστασίας που έχει επιλεγεί στην [Ένωση], ενώ παράλληλα λαμβάνουν υπόψη την τεχνική και οικονομική βιωσιμότητα και άλλους παράγοντες όπως αρμόζει στο εκάστοτε ζήτημα. Αυτά τα μέτρα αναθεωρούνται μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα, ανάλογα με τη φύση του κινδύνου που προσδιορίζεται όσον αφορά τη ζωή ή την υγεία και του είδους των επιστημονικών πληροφοριών που απαιτούνται για τη διασαφήνιση της επιστημονικής αβεβαιότητας και τη διεξαγωγή μιας πιο εμπεριστατωμένης αξιολόγησης του κινδύνου.»

Ο κανονισμός (ΕΚ) 999/2001

3 Ο κανονισμός (ΕΚ) 999/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για τη θέσπιση κανόνων πρόληψης, καταπολέμησης και εξάλειψης ορισμένων μεταδοτικών σπογγωδών εγκεφαλοπαθειών (ΕΕ L 147, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 722/2007 της Επιτροπής, της 25ης Ιουνίου 2007 (ΕΕ L 164, σ. 7, στο εξής: κανονισμός 999/2001), ορίζει στο άρθρο 13, παράγραφος 1, ότι:

«Όταν η παρουσία μιας [μεταδοτικής σπογγώδους εγκεφαλοπάθειας (στο εξής: ΜΣΕ)] επιβεβαιωθεί επισήμως, εφαρμόζονται αμελλητί τα ακόλουθα μέτρα:

[...]

β) διενεργείται έρευνα για τον εντοπισμό όλων των ζώων που παρουσιάζουν κίνδυνο σύμφωνα με το παράρτημα VII, σημείο 1·

γ) όλα τα ζώα και τα προϊόντα ζωικής προέλευσης που παρουσιάζουν κινδύνους, όπως περιγράφονται στο Παράρτημα VII, σημείο 2 του παρόντος κανονισμού και εντοπίζονται με την έρευνα που αναφέρεται στο στοιχείο β′ της παρούσας παραγράφου, θανατώνονται και διατίθενται σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1774/2002 [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 3ης Οκτωβρίου 2002, για τον καθορισμό υγειονομικών κανόνων σχετικά με τα ζωικά υποπροϊόντα που δεν προορίζονται για κατανάλωση από τον άνθρωπο (ΕΕ L 273, σ. 1)].

[...]»

4 Το άρθρο 23 του κανονισμού 999/2001 έχει ως εξής:

«Ύστερα από διαβούλευση με την αρμόδια επιστημονική επιτροπή για κάθε θέμα δυνάμενο να έχει επιπτώσεις στην δημόσια υγεία, τα παραρτήματα τροποποιούνται ή συμπληρώνονται, θεσπίζεται δε κάθε κατάλληλο μεταβατικό μέτρο με τη διαδικασία του άρθρου 24 παράγραφος 2.

[...]»

5 Το άρθρο 24α του κανονισμού αυτού ορίζει ότι:

«Οι αποφάσεις που λαμβάνονται σύμφωνα με μία από τις διαδικασίες του άρθρου 24 βασίζονται στη δέουσα εκτίμηση των πιθανών κινδύνων για την υγεία του ανθρώπου και των ζώων και, λαμβανομένων υπόψη των διαθέσιμων επιστημονικών στοιχείων, διατηρούν ή, αν δικαιολογείται επιστημονικά, αυξάνουν το επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου και των ζώων που διασφαλίζεται στην [Ένωση]».

6 Προ της ενάρξεως ισχύος του κανονισμού (ΕΚ) 727/2007 της Επιτροπής, της 26ης Ιουνίου 2007, για την τροποποίηση των παραρτημάτων I, III, VII και X του κανονισμού (ΕΚ) 999/2001 (ΕΕ L 165, σ. 8), το παράρτημα VII του κανονισμού 999/2001, υπό τον τίτλο «Εξάλειψη της μεταδοτικής σπογγώδους εγκεφαλοπάθειας», όριζε ότι:

«1) Κατά την έρευνα που αναφέρεται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο β′, προσδιορίζονται:

[...]

β) για τα αιγοπρόβατα:

— όλα τα μηρυκαστικά, πλην των αιγοπροβάτων, στην εκμετάλλευση όπου εκτράφηκε το ζώο στο οποίο επιβεβαιώθηκε η νόσος,

— οι γονείς, εφόσον μπορούν να ευρεθούν, και σε περίπτωση θηλυκών ζώων, όλα τα έμβρυα, τα ωάρια και οι τελευταίοι απόγονοι του θηλυκού ζώου στο οποίο επιβεβαιώθηκε η νόσος,

— όλα τα άλλα αιγοπρόβατα στην εκμετάλλευση όπου εκτράφηκε το ζώο στο οποίο επιβεβαιώθηκε η νόσος, πέραν των αναφερομένων στη δεύτερη περίπτωση,

— η πιθανή προέλευση της νόσου και οι άλλες εκμεταλλεύσεις στις οποίες υπάρχουν ζώα, έμβρυα ή ωάρια τα οποία ενδέχεται να έχουν μολυνθεί από τον παράγοντα της ΜΣΕ, να έχουν λάβει τις ίδιες ζωοτροφές ή να έχουν εκτεθεί στην ίδια πηγή μόλυνσης,

— η διακίνηση δυνητικώς μολυσμένων ζωοτροφών, άλλων υλικών ή οποιουδήποτε άλλου μέσου μετάδοσης, τα οποία έχουν ενδεχομένως μεταδώσει τον παράγοντα της [σπογγώδους εγκεφαλοπάθειας των βοοειδών (στο εξής: ΣΕΒ)] προς ή από την εν λόγω εκμετάλλευση.

2) Τα μέτρα του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο γ', περιλαμβάνουν τουλάχιστον:

[...]

β) σε περίπτωση επιβεβαίωσης κρούσματος ΜΣΕ σε αιγοπρόβατο, από την 1η Οκτωβρίου 2003, σύμφωνα με την απόφαση της αρμόδιας αρχής:

i) τη θανάτωση και ολοσχερή καταστροφή όλων των ζώων, εμβρύων και ωαρίων που εντοπίζονται από την έρευνα που αναφέρεται στο σημείο 1, στοιχείο β', δεύτερη και τρίτη περίπτωση, ή

ii) τη θανάτωση και ολοσχερή καταστροφή όλων των ζώων, των εμβρύων και των ωαρίων που εντοπίζονται από την έρευνα που αναφέρεται στο σημείο 1, στοιχείο β', δεύτερη και τρίτη περίπτωση, εξαιρουμένων των [γενετικώς μη ανθεκτικών ζώων ή ηλικίας κάτω των δύο μηνών τα οποία προορίζονται αποκλειστικώς για σφαγή]·

iii) εάν το μολυσμένο ζώο έχει εισαχθεί από άλλη εκμετάλλευση, το κράτος μέλος μπορεί να αποφασίζει, βάσει του ιστορικού του κρούσματος, την εφαρμογή μέτρων εξάλειψης στην εγκατάσταση προέλευσης επιπλέον ή αντί της εγκατάστασης στην οποία επιβεβαιώθηκε η μόλυνση· στην περίπτωση που γη χρησιμοποιείται ως κοινός βοσκότοπος πολλών κοπαδιών, τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν να περιορίσουν την εφαρμογή των εν λόγω μέτρων σε ένα μόνον κοπάδι, αφού σταθμίσουν όλους τους επιδημιολογικούς παράγοντες· σε περίπτωση που διατηρούνται περισσότερα από ένα κοπάδια σε μία εκμετάλλευση, τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν να περιορίσουν την εφαρμογή των μέτρων στο κοπάδι στο οποίο επιβεβαιώθηκε το κρούσμα τρομώδους νόσου, υπό τον όρο ότι έχει εξακριβωθεί ότι τα κοπάδια ήταν απομονωμένα το ένα από το άλλο και η εξάπλωση της μόλυνσης μεταξύ των κοπαδιών μέσω άμεσης ή έμμεσης επαφής είναι απίθανη.

γ) σε περίπτωση επιβεβαίωσης της ΣΕΒ σε αιγοπρόβατο, τη θανάτωση και την ολοσχερή καταστροφή όλων των ζώων, των εμβρύων και των ωαρίων που έχουν εντοπιστεί κατά την έρευνα που αναφέρεται στο σημείο 1, στοιχείο β', δεύτερη έως πέμπτη περίπτωση.

[...]»

Ο επίδικος κανονισμός

7 Ο επίδικος κανονισμός τροποποίησε το παράρτημα VII του κανονισμού 999/2001, επαναλαμβάνοντας σχεδόν κατά λέξη το κείμενο του παραρτήματος αυτού, όπως είχε διαμορφωθεί από τον κανονισμό 727/2007.

8 Οι αμφισβητούμενες από τη Γαλλική Δημοκρατία διατάξεις στο πλαίσιο της υπό κρίση αναιρέσεως είναι τα σημεία 2.3, στοιχείο β', τρίτη περίπτωση, και στοιχείο δ', καθώς και 4 του κεφαλαίου Α του παραρτήματος VII του κανονισμού 999/2001 (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενα μέτρα).

9 Το σημείο 2.3, στοιχείο β', τρίτη περίπτωση, του εν λόγω κεφαλαίου Α ορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν, σε περίπτωση επιβεβαιώσεως κρούσματος ΜΣΕ σε αιγοπρόβατο και εφόσον αποκλεισθεί το ενδεχόμενο ΣΕΒ σύμφωνα με τις διαδικασίες δοκιμών που

προβλέπει ο κανονισμός 999/2001, τη μη θανάτωση και καταστροφή όλων των ζώων που εντοπίσθηκαν όταν η αναλογία των προβάτων με γενετική ανθεκτικότητα στην εκμετάλλευση είναι μικρή ή όταν είναι δύσκολο να υπάρξει αντικατάσταση με ανθεκτικά πρόβατα, για να διατηρηθεί ο γενετικός πλούτος της εκμεταλλεύσεως ή της φυλής, ή έπειτα από στάθμιση όλων των επιδημιολογικών παραγόντων.

10 Κατά το σημείο 2.3, στοιχείο δ', του κεφαλαίου Α του παραρτήματος VII του κανονισμού 999/2001, τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν, σε ορισμένες περιπτώσεις, την αντικατάσταση της θανατώσεως και της καταστροφής των ζώων με τη σφαγή για κατανάλωση από τον άνθρωπο, υπό τον όρο ότι τα ζώα σφάζονται εντός της επικράτειας του οικείου κράτους μέλους και ότι όλα τα ζώα ηλικίας άνω των 18 μηνών ή των οποίων περισσότεροι από δύο μόνιμοι κοπτήρες έχουν ανατείλει από τα ούλα υποβάλλονται σε δοκιμή για τον εντοπισμό ΜΣΕ.

11 Το σημείο 4 του ίδιου κεφαλαίου ορίζει τις προϋποθέσεις της διατήρησης στην εκμετάλλευση ζώων προερχόμενων από αγέλη που έχει προσβληθεί από ΜΣΕ και της σφαγής τους για κατανάλωση από τον άνθρωπο εντός δύο ετών από την ανίχνευση του τελευταίου κρούσματος ΜΣΕ. Ορίζει ότι όλα τα ζώα άνω της ηλικίας των 18 μηνών που θανατώθηκαν ή εσφάγησαν για κατανάλωση από τον άνθρωπο υποβάλλονται σε δοκιμές για τον εντοπισμό ΜΣΕ.

Ιστορικό της διαφοράς και ο επίδικος κανονισμός

12 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 12 έως 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και μπορεί να συνοψισθεί ως εξής.

13 Οι ΜΣΕ είναι εκφυλιστικές του νευρικού συστήματος νόσοι, με αργή εξέλιξη και θανατηφόρες συνέπειες, οι οποίες προσβάλλουν τόσο τα ζώα όσο και τον άνθρωπο. Μεταξύ των ΜΣΕ που είναι δυνατόν να προσβάλουν τα αιγοπρόβατα και τα βοοειδή, είναι δυνατό να διακριθούν οι ακόλουθες παθολογίες: η ΣΕΒ, η κλασική τρομώδης νόσος και η άτυπη τρομώδης νόσος.

14 Δεδομένου ότι η ΣΕΒ, ασθένεια μεταδοτική στον άνθρωπο, ήταν θεωρητικώς δυνατό να προσβάλει τα αιγοπρόβατα και υπό φυσικές συνθήκες, με τη νομοθεσία της Ένωσης προβλέφθηκε πλήθος μέτρων για την πρόληψη και την εξάλειψη των ΜΣΕ στα αιγοπρόβατα.

15 Στις 22 Μαΐου 2001, εκδόθηκε ο κανονισμός 999/2001 ο οποίος ενσωμάτωσε σε ενιαίο κείμενο τις τότε ισχύουσες διατάξεις σχετικά με την καταπολέμηση των ΜΣΕ. Ο κανονισμός αυτός προβλέπει μέτρα για τα ζώα για τα οποία υπάρχουν υπόνοιες ότι έχουν μολυνθεί από ΜΣΕ και μέτρα μετά τη διαπίστωση της παρουσίας ΜΣΕ στα ζώα, συμπεριλαμβανομένης της καταστροφής των ζώων που παρουσιάζουν κίνδυνο. Ο κανονισμός αυτός επιβάλλει, επίσης, στα κράτη μέλη την υποχρέωση να θεσπίσουν ετήσιο πρόγραμμα επιτηρήσεως των ΜΣΕ, η οποία γίνεται ειδικότερα με ανίχνευση χρησιμοποιώντας τις καλούμενες «ταχείες δοκιμές» σε δείγματα του πληθυσμού των αιγοπροβάτων.

16 Οι ταχείες δοκιμές επιτρέπουν τον εντοπισμό, εντός σύντομου χρονικού διαστήματος, της παρουσίας ΜΣΕ, όχι όμως και τον προσδιορισμό της μορφής της, ήτοι αν πρόκειται για ΣΕΒ, κλασική τρομώδη νόσο ή άτυπη τρομώδη νόσο. Εφόσον από τις ταχείες δοκιμές προκύψουν θετικά αποτελέσματα, το εγκεφαλικό στέλεχος υποβάλλεται, εντός εργαστηρίου αναφοράς, σε εξετάσεις επιβεβαιώσεως. Εφόσον, μετά από τις δοκιμές αυτές, δεν μπορεί να αποκλεισθεί η ΣΕΒ, οι δοκιμές αυτές συμπληρώνονται με βιολογικές δοκιμές σε ζωντανά ποντίκια.

17 Ο κανονισμός 999/2001 τροποποιήθηκε αρκετές φορές μεταξύ των ετών 2001 και 2007. Οι τροποποιήσεις αυτές αφορούσαν ιδίως μέτρα καταπολέμησης των ΜΣΕ στα αιγοπρόβατα λαμβανομένης υπόψη της εξελίξεως των επιστημονικών γνώσεων στον τομέα των ΜΣΕ, όπως η ανάπτυξη μοριακών δοκιμών διακρίσεως ικανών να διακρίνουν τη ΣΕΒ από την κλασική ή άτυπη

τρομώδη νόσο (στο εξής: δοκιμές διακρίσεως). Η εφαρμογή των εν λόγω δοκιμών προϋποθέτει τον προηγούμενο εντοπισμό κρούσματος ΜΣΕ ο οποίος μπορεί να γίνει, μεταξύ άλλων, με τη χρήση ταχέων δοκιμών.

18 Κατ' εφαρμογή της ισχύουσας το 2005 νομοθεσίας, τα κράτη μέλη είχαν αποκλειστικώς την επιλογή οσάκις ζώο ανήκον σε κοπάδι αιγών ή προβάτων προσβαλλόταν με ΜΣΕ, πλην της ΣΕΒ, είτε να καταστρέψουν το σύνολο του κοπαδιού όπου ανήκε το μολυσμένο ζώο είτε σε περίπτωση που το μολυσμένο ζώο ήταν προβατοειδές να καταστρέψουν μόνο τα γενετικώς ευαίσθητα ζώα του κοπαδιού μετά τον προσδιορισμό του γονότυπου του συνόλου των ζώων του κοπαδιού προκειμένου να γίνει διάκριση των ευαίσθητων ζώων από τα ανθεκτικά. Επιπλέον, τα κράτη μέλη μπορούσαν να μη θανατώσουν τα αιγοπρόβατα ηλικίας κάτω των δύο μηνών τα οποία προορίζονταν αποκλειστικώς για σφαγή. Αντιθέτως, εφόσον ζώο προσβαλλόταν με ΣΕΒ, τα κράτη μέλη όφειλαν να θανατώσουν και να καταστρέψουν ολοσχερώς όλα τα αιγοπρόβατα, τα έμβρυα και τα ωάρια, καθώς και όλα τα ζώα και τα υλικά και άλλα μέσα μεταδόσεως.

19 Μετά την επιβεβαίωση, στις 28 Ιανουαρίου 2005, της παρουσίας ΣΕΒ σε αίγα που γεννήθηκε το 2000 και εσφάγη στη Γαλλία το 2002, τέθηκε σε εφαρμογή πρόγραμμα αυξημένης επιτηρήσεως των αιγοειδών. Επρόκειτο για την πρώτη περίπτωση μολύνσεως μικρού μηρυκαστικού με ΣΕΒ υπό φυσικές συνθήκες.

20 Στις 15 Ιουλίου 2005, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξέδωσε την ανακοίνωση με τίτλο «Οδικός χάρτης για τις ΜΣΕ» [COM(2005) 322 τελικό], όπου ανακοίνωσε την πρόθεσή της να προτείνει νέα μέτρα με στόχο την ελάφρυνση των ισχυόντων μέτρων εξαλείψεως για τα μικρά μηρυκαστικά, λαμβάνοντας υπόψη τα νέα διαθέσιμα διαγνωστικά μέσα και διασφαλίζοντας παράλληλα το σημερινό επίπεδο προστασίας των καταναλωτών. Το εν λόγω θεσμικό όργανο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι στην περίπτωση που είχε αποκλειστεί η ΣΕΒ, δεν υπήρχε πλέον κίνδυνος για τη δημόσια υγεία και ότι η σφαγή ολόκληρου του κοπαδιού για λόγους δημόσιας υγείας θα μπορούσε να θεωρηθεί δυσανάλογη.

21 Στις 21 Σεπτεμβρίου 2005, οι γαλλικές αρχές προσέφυγαν στην Agence française de sécurité sanitaire des aliments (στο εξής: AFSSA) προκειμένου να εξετάσει, αφενός, τους υγειονομικούς κινδύνους για τα αιγοπρόβατα των μέτρων που πρότεινε η Επιτροπή με τον οδικό χάρτη για τις ΜΣΕ και, αφετέρου, την αξιοπιστία των δοκιμών διακρίσεως.

22 Στις 26 Οκτωβρίου 2005, η Ευρωπαϊκή Αρχή για την Ασφάλεια των Τροφίμων (στο εξής: EFSA) εξέδωσε γνώμη σχετικά με την κατηγοριοποίηση άτυπων κρουσμάτων ΜΣΕ σε μικρά μηρυκαστικά, προτείνοντας τα προγράμματα επιτηρήσεως να χρησιμοποιούν κατάλληλο συνδυασμό δοκιμών και δειγματοληψίας προκειμένου να διασφαλίζεται ο εντοπισμός των κρουσμάτων της άτυπης τρομώδους νόσου.

23 Μεταξύ Δεκεμβρίου του 2005 και Φεβρουαρίου του 2006, τα προγράμματα επιτηρήσεως των ΜΣΕ που έθεσε σε εφαρμογή η Ευρωπαϊκή Ένωση κατέστησαν δυνατό τον εντοπισμό δύο προβάτων προελεύσεως Γαλλίας και ενός προβάτου προελεύσεως Κύπρου που θεωρούνταν ύποπτα για μόλυνση από τη ΣΕΒ. Μετά τον εντοπισμό αυτών των ύποπτων κρουσμάτων, η Επιτροπή εφήρμοσε αυξημένη επιτήρηση των ΜΣΕ στα προβατοειδή σε όλα τα κράτη μέλη.

24 Στις 15 Μαΐου 2006, η AFSSA εξέδωσε γνώμη με την οποία αντιτάχθηκε στην πρόταση της Επιτροπής να καταστεί ηπιότερη η πολιτική σφαγής προκειμένου να τεθεί προς κατανάλωση από τον άνθρωπο κρέας από ζώα ανήκοντα σε κοπάδια μικρών μηρυκαστικών προσβεβλημένων από την τρομώδη νόσο. Έκρινε ότι δεν ήταν δυνατό να διαπιστωθεί ότι, με εξαίρεση τη ΣΕΒ, όλα τα στελέχη των ΜΣΕ που είναι ενδεχομένως παρόντα στα μικρά μηρυκαστικά, συμπεριλαμβανομένων των άτυπων μορφών, δεν εμφάνιζαν υγειονομικούς κινδύνους για τον άνθρωπο.

25 Κατόπιν νέων αιτημάτων των γαλλικών αρχών, η AFSSA εξέδωσε, στις 15 Ιανουαρίου 2007, γνώμη σχετικά με την εξέλιξη των μέτρων υγειονομικού ελέγχου, με την οποία έκρινε ότι οι δοκιμές διακρίσεως δεν μπορούσαν να αποκλείσουν την παρουσία ΣΕΒ ούτε στο εξετασθέν ζώο ούτε a fortiori στο κοπάδι στο οποίο ανήκει και ότι η μετάδοση στον άνθρωπο στελεχών της ΜΣΕ, πλην της ΣΕΒ, δεν μπορούσε να αποκλεισθεί. Κατά συνέπεια, η AFSSA συνέστησε τη διατήρηση σε ισχύ της ισχύουσας νομοθεσίας για την κλασική τρομώδη νόσο.

26 Η ΕΑΑΤ, κατόπιν αιτήματος της Επιτροπής, εξέδωσε, στις 25 Ιανουαρίου και 8 Μαρτίου 2007, δύο γνώμες σχετικά, αντιστοίχως, με την ποσοτική εκτίμηση του κινδύνου της ΣΕΒ στο πρόβειο κρέας και στα προϊόντα που προέρχονται από πρόβειο κρέας και με ορισμένες μορφές κινδύνου εκ των ΜΣΕ στα αιγοπρόβατα.

27 Όσον αφορά αυτήν την πρώτη γνώμη σχετικά με τη ΣΕΒ, η ΕΑΑΤ έκρινε ότι, κατά πάσα πιθανότητα, ο επιπολασμός της στα προβατοειδή ήταν μηδενικός. Όσον αφορά τη γνώμη σχετικά με τη ΜΣΕ, έκρινε ότι, ακόμη και αν δεν αποδεικνυόταν σχέση, επιδημιολογική ή μοριακή, μεταξύ της κλασικής ή άτυπης τρομώδους νόσου και της ΜΣΕ στον άνθρωπο, η μετάδοση στον άνθρωπο παραγόντων των ζωικών ΜΣΕ, πλην της ΣΕΒ, δεν μπορούσε να αποκλεισθεί. Επιπλέον, έκρινε ότι οι δοκιμές διακρίσεως που προβλέπει το δίκαιο της Ένωσης ήταν, έως τότε, αξιόπιστες για τη διάκριση της ΣΕΒ από την κλασική ή άτυπη τρομώδη νόσο, καίτοι ούτε η διαγνωστική ευαισθησία ούτε η εξειδίκευση των δοκιμών διακρίσεως μπορούσαν να θεωρηθούν τέλειες.

28 Κατόπιν της γνώμης της ΕΑΑΤ της 8ης Μαρτίου 2007, η Επιτροπή, στις 24 Απριλίου 2007, υπέβαλε προς ψηφοφορία στη μόνιμη επιτροπή για την τροφική αλυσίδα και την υγεία των ζώων σχέδιο κανονισμού για την τροποποίηση των παραρτημάτων I, III, VII και X του κανονισμού 999/2001.

29 Στις 26 Ιουνίου 2007, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό 727/2007 κατά του οποίου η Γαλλική Δημοκρατία άσκησε προσφυγή ενώπιον του τότε Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου].

30 Στις 24 Ιανουαρίου 2008, κατόπιν αιτήματος της Επιτροπής, η ΕΑΑΤ εξέδωσε γνώμη υπό τον τίτλο «Επιστημονικές και τεχνικές διευκρινίσεις ως προς την ερμηνεία και ορισμένες εκφάνσεις των συμπερασμάτων της γνώμης της, της 8ης Μαρτίου 2007, σχετικά με ορισμένες μορφές κινδύνου της ΜΣΕ στα αιγοπρόβατα». Στη γνώμη αυτή, η ΕΑΑΤ διευκρίνισε τη θέση της ως προς τα ζητήματα μεταδόσεως στον άνθρωπο ζωικών ΜΣΕ, πλην της ΣΕΒ, καθώς και ως προς την αξιοπιστία των δοκιμών διακρίσεως.

31 Στις 30 Απριλίου 2008, το εργαστήριο αναφοράς εξέδωσε γνώμη όπου επισήμανε ότι τα δύο πρόβατα προελεύσεως Γαλλίας και το ένα πρόβατο προελεύσεως Κύπρου που είχαν υποβληθεί σε πρόσθετες δοκιμές (βλ. σκέψη 23 ανωτέρω) δεν μπορούσαν να χαρακτηρισθούν ως κρούσματα ΣΕΒ.

32 Στις 17 Ιουνίου 2008, η Επιτροπή εξέδωσε τον επίδικο κανονισμό ο οποίος τροποποιεί το παράρτημα VII του κανονισμού 999/2001, παρέχοντας στα κράτη μέλη περισσότερες επιλογές όσον αφορά τα προς υιοθέτηση μέτρα όταν κοπάδι προβατοειδών ή αιγοειδών προσβάλλεται από ΜΣΕ, για την οποία θα μπορούσε να διαπιστωθεί με δοκιμή διακρίσεως ότι δεν αποτελεί περίπτωση για ΣΕΒ. Ο κανονισμός αυτός επαναλαμβάνει σχεδόν κατά λέξη τις σχετικές με το εν λόγω παράρτημα VII διατάξεις του κανονισμού 727/2007, συμπληρώνοντας παράλληλα την αιτιολογία του.

33 Έτσι, ο επίδικος κανονισμός επιτρέπει κατ' ουσία τη διάθεση προς κατανάλωση από τον άνθρωπο, αφενός, κρέατος μικρών μηρυκαστικών ηλικίας μεγαλύτερης των 18 μηνών που ανήκουν σε κοπάδι στο οποίο εντοπίσθηκε κρούσμα ΜΣΕ, πλην της ΣΕΒ, και τα οποία, για όσα σφαγιάσθηκαν αμέσως ή εντός δύο ετών από τον εντοπισμό του τελευταίου κρούσματος ΜΣΕ, είχαν υποβληθεί σε ταχεία δοκιμή με αρνητικό αποτέλεσμα και, αφετέρου, κρέατος μικρών μηρυκαστικών ηλικίας από 3 έως 18 μηνών τα οποία ανήκουν σε κοπάδι στο οποίο εντοπίσθηκε κρούσμα ΜΣΕ, πλην της ΣΕΒ, χωρίς να έχουν υποβληθεί σε ταχείες δοκιμές.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

34 Με δικόγραφο της 17ης Ιουλίου 2007, η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησε από το νυν Γενικό Δικαστήριο την ακύρωση του σημείου 3 του παραρτήματος του κανονισμού 727/2007, λόγω παραβιάσεως της αρχής της προφυλάξεως, καθόσον καθιστά ηπιότερο το σύστημα εξαλείψεως των ΜΣΕ. Το εν λόγω κράτος μέλος κατέθεσε, επίσης, αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων για την αναστολή εκτελέσεως του εν λόγω συστήματος έως την έκδοση της αποφάσεως. Το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε την αίτηση αυτή με διάταξη της 28ης Σεπτεμβρίου 2007, T-257/07 R (Συλλογή 2007, σ. II-4153).

35 Κατόπιν της εκδόσεως του επίδικου κανονισμού, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, με απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2008, το αίτημα της Γαλλικής Δημοκρατίας περί επεκτάσεως της δικαστικής διαδικασίας και στις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού και επέτρεψε την υποβολή συμπληρωματικών αιτημάτων και ισχυρισμών. Με διάταξη της 30ής Οκτωβρίου 2008, T-257/07 R II, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, επίσης, το δεύτερο αίτημα της Γαλλικής Δημοκρατίας περί αναστολής εκτελέσεως και, με απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2009, απέρριψε το αίτημα της Επιτροπής για εκδίκαση της υποθέσεως με την ταχεία διαδικασία.

36 Προς στήριξη της προσφυγής της η Γαλλική Δημοκρατία προέβαλε μόνον ένα λόγο ακυρώσεως ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της προφυλάξεως εκ μέρους της Επιτροπής εξαιτίας της προβλέψεως, με τον επίδικο κανονισμό, των προσβαλλόμενων μέτρων.

37 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο, ζήτησε την απόρριψη της προσφυγής.

38 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της.

39 Το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε προκαταρκτικώς, στις σκέψεις 66 έως 89 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ορισμένες εκτιμήσεις αρχής σχετικές με την προστασία της υγείας του ανθρώπου, την αρχή της προφυλάξεως και την έκταση του δικαστικού ελέγχου επί των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης όσον αφορά την κοινή γεωργική πολιτική.

40 Ακολούθως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε η Γαλλική Δημοκρατία προς στήριξη του μοναδικού λόγου ακυρώσεως, προκειμένου να αντικρούσει, αφενός, την αξιολόγηση και, αφετέρου, τη διαχείριση του κινδύνου εκ μέρους της Επιτροπής.

41 Πρώτον, όσον αφορά την αξιολόγηση του κινδύνου εκ μέρους της Επιτροπής, η Γαλλική Δημοκρατία υποστήριξε ότι η Επιτροπή, πρώτον, δεν έλαβε υπόψη την επιστημονική αβεβαιότητα ως προς τον κίνδυνο μεταδοτικότητας ΜΣΕ, πλην της ΣΕΒ, στον άνθρωπο, δεύτερον, δεν προέβη σε επιστημονική εκτίμηση της αξιοπιστίας των ταχέων δοκιμών, τρίτον, αγνόησε την επιστημονική αβεβαιότητα ως προς την αξιοπιστία των δοκιμών διακρίσεως και, τέταρτον, δεν αξιολόγησε εγκαίρως τους κινδύνους που προκαλεί η θέσπιση των προσβαλλόμενων κανονιστικών μέτρων.

42 Στις σκέψεις 93 έως 202 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τους λόγους αυτούς.

43 Όσον αφορά την αιτίαση περί μη συνεκτιμήσεως και περί εσφαλμένης ερμηνείας της επιστημονικής αβεβαιότητας ως προς τη μεταδοτικότητα ΜΣΕ, πλην της ΣΕΒ, στον άνθρωπο, το Γενικό Δικαστήριο την απέρριψε στις σκέψεις 93 έως 109 της εν λόγω αποφάσεως κρίνοντας ότι εσφαλμένως η Γαλλική Δημοκρατία υποστήριζε ότι η Επιτροπή, κατά την αξιολόγηση των κινδύνων προ της εκδόσεως του επίδικου κανονισμού, είχε αγνοήσει την επιστημονική αβεβαιότητα όσον αφορά τη μεταδοτικότητα αυτή, δεδομένου ότι από την αιτιολογική σκέψη 12 του επίδικου κανονισμού προέκυπτε ότι η Επιτροπή είχε ρητώς αναγνωρίσει ότι ήταν αδύνατο να αποκλεισθεί κάθε περίπτωση μεταδοτικότητας στον άνθρωπο των ΜΣΕ των αιγοπροβάτων, πλην της ΣΕΒ.

44 Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, δεδομένου του περιορισμένου και ελάχιστα αντιπροσωπευτικού χαρακτήρα των επιστημονικών στοιχείων που μπορούσαν να τεκμηριώσουν ότι ΜΣΕ των αιγοπροβάτων, πλην της ΣΕΒ, μπορούσε να μεταδοθεί στον άνθρωπο κατά τον χρόνο εκδόσεως του επίδικου κανονισμού, η Επιτροπή χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ήταν σε θέση να διαπιστώσει, στην ίδια αιτιολογική σκέψη 12, ότι η πιθανότητα μεταδόσεως στον άνθρωπο ΜΣΕ των αιγοπροβάτων, πλην της ΣΕΒ, ήταν εξαιρετικά χαμηλή. Εξάλλου, η Γαλλική Δημοκρατία δεν είχε προβάλει, σύμφωνα με το Γενικό Δικαστήριο, επιχειρήματα και δεν είχε προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία δυνάμενα να ανατρέψουν την εκτίμηση της Επιτροπής.

45 Στις σκέψεις 110 έως 136 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την αιτίαση της Γαλλικής Δημοκρατίας σχετικά με τη μη διατύπωση γνώμης από τους επιστημονικούς εμπειρογνώμονες για την αξιοπιστία των ταχέων δοκιμών. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε μεταξύ άλλων ότι, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, η Επιτροπή ήταν σε θέση να διαπιστώσει ότι η περιεχόμενη στις γνώμες της ΕΑΑΤ της 17ης Μαΐου και της 26ης Σεπτεμβρίου 2005 αξιολόγηση της αξιοπιστίας των ταχέων δοκιμών ήταν κατάλληλη για τη χρησιμοποίηση των δοκιμών αυτών στο πλαίσιο του ελέγχου της διαθέσεως προς κατανάλωση από τον άνθρωπο του κρέατος αιγών ή προβάτων. Δεν ήταν, επομένως, απαραίτητο να συμβουλευθεί ειδικώς την ΕΑΑΤ ως προς τούτο.

46 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, επίσης, τις αιτιάσεις της Γαλλικής Δημοκρατίας κατά τις οποίες, αφενός, η Επιτροπή δεν είχε επίγνωση, προ της λήψεως των προσβαλλόμενων μέτρων, των περιορισμών των ταχέων δοκιμών όταν αυτές διεξάγονται επί νεαρών ζώων και, αφετέρου, η Επιτροπή είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως λαμβάνοντας τα προσβαλλόμενα μέτρα, ενώ η ΕΑΑΤ είχε συστήσει την επαναξιολόγηση των εν λόγω δοκιμών δεδομένων των προαναφερθέντων περιορισμών τους.

47 Στις σκέψεις 137 έως 173 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε και απέρριψε την αιτίαση περί αξιοπιστίας των μοριακών δοκιμών διακρίσεως.

48 Κατ' αρχάς, στις σκέψεις 143 έως 148 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο, πρώτον, απέρριψε το επιχείρημα της Γαλλικής Δημοκρατίας περί μη συνεκτιμήσεως των επιστημονικών αβεβαιοτήτων ως προς την αξιοπιστία των δοκιμών διακρίσεως, διαπιστώνοντας ότι η Επιτροπή είχε κάνει λόγο περί των αβεβαιοτήτων αυτών στις αιτιολογικές σκέψεις του επίδικου κανονισμού. Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως αλυσιτελές το επιχείρημα ότι η Επιτροπή δεν συμβουλεύθηκε την ΕΑΑΤ κατά την επεξεργασία των προσβαλλόμενων μέτρων. Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή δεν είχε εξετάσει εκ νέου τα επίμαχα μέτρα μετά την από 24 Ιανουαρίου 2008 γνώμη της ΕΑΑΤ, καθόσον ο επίδικος κανονισμός περιείχε αναφορές στην εν λόγω γνώμη.

49 Ακολούθως, στις σκέψεις 149 έως 171 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την αιτίαση ότι η Επιτροπή είχε ελαχιστοποιήσει τις αμφιβολίες των επιστημονικών εμπειρογνωμόνων σχετικά με την αξιοπιστία των δοκιμών διακρίσεως που οφείλονταν στη μη κατανόηση της πραγματικής βιοποικιλομορφίας των παραγόντων των ΜΣΕ και του τρόπου με τον οποίο αλληλεπιδρούσαν σε περίπτωση συλλοιμώξεως. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή μπορούσε, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, να συναγάγει από τη γνώμη της ΕΑΑΤ της 24ης Ιανουαρίου 2008 ότι η πιθανότητα συλλοιμώξεως στα μικρά μηρυκαστικά δεν είχε αποδειχθεί υπό φυσικές συνθήκες και να διαπιστώσει ότι ο κίνδυνος υπάρξεως τέτοιας συλλοιμώξεως και, a fortiori, ο κίνδυνος μη εντοπισμού αυτής της συλλοιμώξεως ήταν χαμηλά. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, επίσης, ότι η Επιτροπή δεν είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως εκτιμώντας ότι ο επιπολασμός των κρουσμάτων ΣΕΒ στα μικρά μηρυκαστικά μπορούσε να θεωρηθεί πολύ χαμηλός.

50 Τέλος, όσον αφορά τη γνώμη της AFSSA της 8ης Οκτωβρίου 2008 και τη γνώμη της ΕΑΑΤ της 22ας Οκτωβρίου 2008, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στις σκέψεις 172 και 173 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι γνώμες αυτές είχαν εκδοθεί μετά τη θέσπιση του επίδικου κανονισμού, οπότε τα επιχειρήματα της Γαλλικής Δημοκρατίας που στηρίζονταν στις εν λόγω γνώμες προβάλλονταν αλυσιτελώς.

51 Στις σκέψεις 174 έως 202 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την αιτίαση ότι δεν εκτιμήθηκε η αύξηση του κινδύνου που απορρέει από τη θέσπιση του επίδικου κανονισμού. Ειδικότερα, έκρινε ότι, λαμβανομένων υπόψη των επιστημονικών γνωμών της ΕΑΑΤ και της AFSSA, καθώς και της απουσίας των αναγκαίων στοιχείων για ακριβή ποσοτική εκτίμηση, δεν μπορούσε να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι δεν είχε στη διάθεσή της, κατά την έκδοση του επίδικου κανονισμού, ποσοτική επιστημονική εκτίμηση του πρόσθετου κινδύνου που ενέχει για τον άνθρωπο η έκθεσή του σε ΜΣΕ έπειτα από την έκδοση του εν λόγω κανονισμού. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε παραβιάσει τις εγγυήσεις που παρέχει η έννομη τάξη της Ένωσης.

52 Δεύτερον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία περί διαχειρίσεως του κινδύνου, η Γαλλική Δημοκρατία καταλόγιζε στην Επιτροπή ότι είχε παραβεί την υποχρέωσή της για διασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας της υγείας του ανθρώπου, καθώς και την αρχή της προφυλάξεως, στο μέτρο που το εν λόγω θεσμικό όργανο είχε στηριχθεί στη διπλή παραδοχή, αφενός, περί της απουσίας μεταδοτικότητας στον άνθρωπο των ΜΣΕ, πλην της ΣΕΒ, που προσβάλλουν τα ζώα και, αφετέρου, περί της αξιοπιστίας των δοκιμών διακρίσεως προκειμένου να διακριθεί με βεβαιότητα η τρομώδης νόσος από τη ΣΕΒ, ενώ από τα πλέον πρόσφατα επιστημονικά δεδομένα προέκυπταν σοβαρές αβεβαιότητες ως προς αυτές τις δύο παραδοχές.

53 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε αυτές τις αιτιάσεις στις σκέψεις 206 έως 264 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

54 Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε συναφώς, με τις προκαταρκτικές εκτιμήσεις του στις σκέψεις 206 έως 214 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αρμοδιότητα της Επιτροπής να θεσπίζει τις επίδικες διατάξεις δεν είχε αμφισβητηθεί από τη Γαλλική Δημοκρατία. Υπενθύμισε ότι οι αρμόδιες δημόσιες αρχές φέρουν την υποχρέωση να διατηρούν ή, εφόσον απαιτείται, να αυξάνουν το επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου, χωρίς κατ' ανάγκη να είναι το υψηλότερο δυνατό. Προς εκπλήρωση της υποχρεώσεως αυτής, απόκειται στην αρμόδια αρχή, κατ' εφαρμογή της αρχής της προφυλάξεως, να διαχειρίζεται τον κίνδυνο που υπερβαίνει το αποδεκτό για την κοινωνία όριο με μέτρα για τον περιορισμό του στο εν λόγω όριο. Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτών ότι η ελάφρυνση των προγενεστέρως ληφθέντων προληπτικών μέτρων έπρεπε να δικαιολογείται από νέα δεδομένα τα οποία τροποποιούν την αντίληψη του οικείου κινδύνου. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι αυτά τα νέα δεδομένα, όπως νέες γνώσεις ή ανακαλύψεις, μπορούσαν να τροποποιήσουν παράλληλα την αντίληψη του κινδύνου και τον βαθμό επικινδυνότητας που κρίνεται αποδεκτός από την κοινωνία.

55 Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι μόνον οσάκις αυτός ο νέος βαθμός επικινδυνότητας υπερβαίνει το όριο που κρίνεται αποδεκτό για την κοινωνία πρέπει να διαπιστώνεται από τον δικαστή παραβίαση της αρχής της προφυλάξεως. Υπενθύμισε, πάντως, ότι ο έλεγχος του δικαστή επί του καθορισμού από την αρμόδια αρχή του βαθμού επικινδυνότητας που κρίνεται μη αποδεκτός για την κοινωνία περιορίζεται μόνο στην πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, στην κατάχρηση εξουσίας ή στην υπέρβαση των ορίων της διακριτικής της ευχέρειας. Ως προς την πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι ο διάδικος που την επικαλείται οφείλει να προσκομίζει αποδεικτικά στοιχεία επαρκή για την άρση του βασίμου των εκτιμήσεων των πραγματικών περιστατικών που υποστηρίζει η αρμόδια αρχή.

56 Όσον αφορά τα τρία δεδομένα τα οποία επικαλέστηκε η Επιτροπή –ήτοι, πρώτον, την απουσία επιδημιολογικής συνδέσεως μεταξύ, αφενός, της κλασικής ή άτυπης τρομώδους νόσου που προσβάλλει τα μικρά μηρυκαστικά και, αφετέρου, των ΜΣΕ που προσβάλλουν τον άνθρωπο, μετά τη

θέση σε εφαρμογή των αρχικών προληπτικών μέτρων· δεύτερον, τη θέση σε λειτουργία και την έγκριση των δοκιμών διακρίσεως που επιτρέπουν τη διάκριση κατά τρόπο αξιόπιστο της τρομώδους νόσου από τη ΣΕΒ εντός σύντομου χρονικού διαστήματος, και, τρίτον, την πολύ ισχνή πιθανότητα παρουσίας ΣΕΒ στα αιγοπρόβατα με βάση τα επιδημιολογικά στοιχεία– το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Γαλλική Δημοκρατία αμφισβητούσε όχι τον νέο χαρακτήρα των δεδομένων αυτών, αλλά την εκτίμηση βάσει της οποίας τα δεδομένα αυτά δικαιολογούν τη λήψη των προσβαλλόμενων μέτρων. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι έπρεπε να εξεταστεί αν, βάσει αυτών των νέων δεδομένων, η Επιτροπή ορθώς θέσπισε τον επίδικο κανονισμό, καθόσον ο κανονισμός αυτός καθιστούσε δυνατή τη διατήρηση υψηλού επιπέδου προστασίας της υγείας του ανθρώπου, μειώνοντας το κόστος που συνεπάγονται για την κοινωνία ή, αντιθέτως, αν, θεσπίζοντας τον εν λόγω κανονισμό, η Επιτροπή είχε παραβιάσει την αρχή της προφυλάξεως και, ως εκ τούτου, είχε αθετήσει την υποχρέωση για διατήρηση υψηλού επιπέδου προστασίας της υγείας του ανθρώπου εκθέτοντας τον άνθρωπο σε κινδύνους που υπερβαίνουν το όριο που κρίνεται αποδεκτό για την κοινωνία.

57 Το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε συναφώς, πρώτον, στις σκέψεις 227 έως 248 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αν ο επίδικος κανονισμός συνεπαγόταν αύξηση του κινδύνου εκθέσεως του ανθρώπου στις ΜΣΕ που προσβάλλουν τα μικρά μηρυκαστικά λόγω της διαθέσεως προς κατανάλωση από τον άνθρωπο κρέατος μικρών μηρυκαστικών σε κοπάδι όπου έχει εντοπισθεί κρούσμα ΜΣΕ. Αφού διαπίστωσε ότι υπήρχε μη αμελητέα αύξηση του κινδύνου αυτού, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η διαπίστωση αυτή δεν αρκούσε για να αποδείξει παραβίαση της αρχής της προφυλάξεως ή αθέτηση της υποχρεώσεως για διατήρηση υψηλού επιπέδου προστασίας της υγείας του ανθρώπου. Σύμφωνα με την κρίση του εν λόγω δικαιοδοτικού οργάνου, έπρεπε περαιτέρω να εξετασθεί αν η αύξηση αυτή συνεπαγόταν κινδύνους για την υγεία του ανθρώπου οι οποίοι υπερβαίνουν το όριο που κρίνεται αποδεκτό για την κοινωνία.

58 Ως εκ τούτου το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε, δεύτερον, στις σκέψεις 249 έως 264 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αν η θέσπιση του επίδικου κανονισμού συνεπαγόταν κινδύνους για την υγεία του ανθρώπου οι οποίοι υπερβαίνουν το όριο που κρίνεται αποδεκτό για την κοινωνία.

59 Όσον αφορά τον κίνδυνο για την υγεία του ανθρώπου από την κατανάλωση κρέατος μικρών μηρυκαστικών μολυσμένων από ΜΣΕ πλην της ΣΕΒ, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, δεδομένου του εξαιρετικά χαμηλού κινδύνου μεταδοτικότητας στον άνθρωπο αυτών των ΜΣΕ που μολύνουν μικρά μηρυκαστικά, η Επιτροπή δεν είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως εκτιμώντας ότι τα προσβαλλόμενα μέτρα δεν συνεπάγονταν αύξηση του κινδύνου για την υγεία του ανθρώπου πέραν ορίου που κρίνεται αποδεκτό για την κοινωνία.

60 Όσον αφορά τον κίνδυνο για την υγεία του ανθρώπου από την κατανάλωση κρέατος προβατοειδών ή αιγοειδών μολυσμένων από τη ΣΕΒ, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, μολονότι με τα προσβαλλόμενα μέτρα δεν αποκλειόταν κρέας προερχόμενο από κοπάδι εντός του οποίου προσβλήθηκε ζώο από τη ΣΕΒ να διατεθεί προς κατανάλωση από τον άνθρωπο, εντούτοις ο επιπολασμός της κλασικής ΣΕΒ στα μικρά μηρυκαστικά ήταν πολύ χαμηλός και μόνο ένα κρούσμα κλασικής ΣΕΒ είχε επιβεβαιωθεί σε μικρά μηρυκαστικά και αφορούσε αίγα η οποία είχε τραφεί με ζωικά άμυλα τα οποία εν τω μεταξύ είχαν απαγορευτεί.

61 Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή δεν είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κρίνοντας ότι ο πρόσθετος κίνδυνος από την έκθεση του ανθρώπου στην κλασική ΣΕΒ που προσβάλλει τα μικρά μηρυκαστικά, ο οποίος συνεπαγόταν τη λήψη των προσβαλλόμενων μέτρων, δεν προκαλούσε κινδύνους για την υγεία του ανθρώπου οι οποίοι υπερέβαιναν το όριο που κρίνεται αποδεκτό για την κοινωνία.

62 Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι από τις διάφορες επιστημονικές γνώμες προέκυπτε ότι η σημασία, η προέλευση και η μεταδοτικότητα των ΣΕΒ τύπου L ή Η ήταν, κατά τον χρόνο θεσπίσεως του επίδικου κανονισμού, θεωρητικές. Επομένως, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως η Επιτροπή έκρινε ότι ο πρόσθετος κίνδυνος για τον καταναλωτή από την έκθεση σε μορφές ΣΕΒ άλλες εκτός της κλασικής ΣΕΒ ήταν αποδεκτός.

63 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, θεσπίζοντας τον επίδικο κανονισμό, η Επιτροπή δεν είχε παραβιάσει την αρχή της προφυλάξεως ούτε είχε αθετήσει την υποχρέωση για διατήρηση υψηλού επιπέδου προστασίας της υγείας του ανθρώπου κατά το άρθρο 152, παράγραφος 1, ΕΚ και το άρθρο 24α του κανονισμού 999/2001.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

64 Η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να αποφανθεί οριστικά και να ακυρώσει τον επίδικο κανονισμό ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

65 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, και

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

66 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία επικαλείται τέσσερις λόγους οι οποίοι αφορούν, πρώτον, αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, δεύτερον, παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών, τρίτον, σφάλμα κατά τον νομικό χαρακτηρισμό και, τέταρτον, πλάνη περί το δίκαιο που αφορά παράβαση του άρθρου 24α του κανονισμού 999/2001 και παραβίαση της αρχής της προφυλάξεως.

67 Η Επιτροπή εκτιμά ότι όλοι οι προβαλλόμενοι προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως λόγοι πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτοι ή, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμοι.

68 Επιβάλλεται προκαταρκτικώς η εξέταση της γενικής ενστάσεως απαραδέκτου που προβάλλει η Επιτροπή.

Επί της γενικής ενστάσεως απαραδέκτου

69 Η Επιτροπή προβάλλει, κατ' αρχάς, το απαράδεκτο της αιτήσεως αναιρέσεως στο μέτρο που με αυτήν επιδιώκεται η επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής, πράγμα που εκφεύγει της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου. Κατά την άποψη του εν λόγω θεσμικού οργάνου, όλοι οι προβαλλόμενοι από τη Γαλλική Δημοκρατία λόγοι είτε απλώς επαναλαμβάνουν τον λόγο και τα επιχειρήματα που είχε προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου είτε επιδιώκουν την επανεξέταση των αποδεικτικών στοιχείων που επικαλείται.

70 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι από το άρθρο 256 ΣΛΕΕ και το άρθρο 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα.

71 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, εφόσον διάδικος αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης από το Γενικό Δικαστήριο, τα νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν πρωτοδίκως μπορούν να συζητηθούν εκ νέου κατά την εκδίκαση αιτήσεως αναιρέσεως. Πράγματι, αν κάποιος διάδικος δεν μπορούσε να στηρίξει, κατά τον τρόπο αυτόν, την αίτηση αναιρέσεως σε λόγους και επιχειρήματα που προέβαλε ήδη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η διαδικασία της αναιρέσεως θα καθίστατο, εν μέρει, άνευ αντικειμένου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. I-8533, σκέψη 116, καθώς και της 26ης Ιουνίου 2012, C-335/09 P, Πολωνία κατά Επιτροπής, σκέψη 27).

72 Όσον αφορά την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι, όπως προκύπτει ιδίως από τη σκέψη 66 της παρούσας αποφάσεως, και αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η Γαλλική Δημοκρατία δεν επιδιώκει να θέσει εν γένει υπό αμφισβήτηση τις πραγματικές εκτιμήσεις στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο επαναλαμβάνοντας τον λόγο και τα επιχειρήματα που προέβαλε ενώπιόν του. Αντιθέτως, η αναιρεσείουσα προβάλλει, κυρίως, νομικά ζητήματα τα οποία μπορούν νομίμως να αποτελέσουν αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως. Κατά συνέπεια, η γενική ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί.

73 Επομένως, στο μέτρο που η Επιτροπή προβάλλει ειδικότερα το απαράδεκτο συγκεκριμένων λόγων ή αιτιάσεων της αιτήσεως αναιρέσεως, οι ενστάσεις αυτές πρέπει να εξετασθούν στο πλαίσιο της εξετάσεως των οικείων λόγων αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως ο οποίος αφορά αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

74 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως διαιρείται, κατ' ουσίαν, σε δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν απήντησε, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, επαρκώς κατά νόμον στις αιτιάσεις περί μη συνεκτιμήσεως από την Επιτροπή των διαθέσιμων επιστημονικών δεδομένων.

75 Η Γαλλική Δημοκρατία τονίζει ότι, καίτοι είναι αληθές ότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι η Επιτροπή γνώριζε τα διαθέσιμα επιστημονικά δεδομένα κατά τον χρόνο θεσπίσεως του επίδικου κανονισμού, γεγονός παραμένει ότι, με την επιχειρηματολογία του, το εν λόγω κράτος μέλος επεδίωκε να αποδείξει ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει πλήρως υπόψη τα δεδομένα αυτά παρότι έθεταν υπό αμφισβήτηση τις δύο παραδοχές επί των οποίων στηρίχθηκε η Επιτροπή προκειμένου να θεσπίσει τις διατάξεις του κανονισμού 727/2007, ήτοι, αφενός, τη μη μεταδοτικότητα στον άνθρωπο ΜΣΕ, πλην της ΣΕΒ, και, αφετέρου, την αξιοπιστία των δοκιμών διακρίσεως. Το γεγονός ότι μνημόνευσε, στο προοίμιο του επίδικου κανονισμού, τα πορίσματα της γνώμης της ΕΑΑΤ της 24ης Ιανουαρίου 2008 δεν σημαίνει ότι τα πορίσματα αυτά είχαν πράγματι ληφθεί υπόψη από την Επιτροπή.

76 Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εξετάσει το ζήτημα αν η Επιτροπή εδικαιούτο να επαναλάβει κατά λέξη, στον επίδικο κανονισμό, τις διατάξεις του κανονισμού 727/2007, παρότι οι γνώμες της ΕΑΑΤ έθεταν υπό αμφισβήτηση τις δύο παραδοχές επί των οποίων στηρίχθηκε η Επιτροπή προκειμένου να θεσπίσει τις διατάξεις αυτές.

77 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν απάντησε επαρκώς κατά νόμον στις αιτιάσεις της σχετικά με την παράβαση του άρθρου 24α του κανονισμού 999/2001, στο μέτρο που το εν λόγω δικαιοδοτικό όργανο έκρινε ότι με

τις αιτιάσεις αυτές στην πραγματικότητα η Γαλλική Δημοκρατία ζητούσε να εξακριβωθεί αν τα προσβαλλόμενα μέτρα ήταν κατάλληλα να διασφαλίσουν υψηλό επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου.

78 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι το εν λόγω άρθρο 24α απλώς συγκεκριμενοποιούσε την υποχρέωση που τάσσει το άρθρο 152, παράγραφος 1, ΕΚ, κατά το οποίο οι αρμόδιες δημόσιες αρχές φέρουν την υποχρέωση να διασφαλίσουν υψηλό επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου εντός της Ένωσης. Κατά την άποψη της Γαλλικής Δημοκρατίας, το άρθρο 24α του κανονισμού 999/2001 θέτει μια πρόσθετη απαίτηση σε σχέση με την περιεχόμενη στο άρθρο 152, παράγραφος 1, ΕΚ, ήτοι ότι οι λαμβανόμενες βάσει του άρθρου 24 του κανονισμού αυτού αποφάσεις δεν πρέπει να μειώνουν το επίπεδο προστασίας που καθιερώνουν τα ισχύοντα προληπτικά μέτρα, αλλά αντιθέτως να το αυξάνουν. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να βεβαιωθεί ότι τα προσβαλλόμενα μέτρα διατηρούσαν ή αύξαναν το επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου το οποίο διασφάλιζαν τα προγενέστερα προληπτικά μέτρα.

79 Η Επιτροπή εκτιμά ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτος ή, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμος, στο μέτρο που το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 97, 144, 145, 201 και 221 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αποδεικνύει ότι η Επιτροπή είχε θεσπίσει τον επίδικο κανονισμό κατόπιν εμπεριστατωμένης εξετάσεως των καλύτερων διαθέσιμων επιστημονικών δεδομένων και των πλέον πρόσφατων ερευνητικών πορισμάτων διεθνώς.

80 Όσον αφορά ειδικότερα το επιχείρημα ότι η Επιτροπή δεν εδικαιούτο να επαναλάβει κατά λέξη, στον επίδικο κανονισμό, τις διατάξεις του κανονισμού 727/2007, το εν λόγω θεσμικό όργανο παρατηρεί ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν διευκρινίζει με σαφήνεια τα επικρινόμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Εν πάση περιπτώσει, η αναιρεσείουσα δεν εξειδικεύει τον λόγο για τον οποίο η Επιτροπή δεν είχε το δικαίωμα να επαναλάβει, στον επίδικο κανονισμό, τα μέτρα του προγενέστερου κανονισμού στον βαθμό που τα μέτρα αυτά ήταν δικαιολογημένα, αλλά ζητεί από το Δικαστήριο να προβεί σε επανεξέταση των πραγματικών περιστατικών, στο μέτρο που η Γαλλική Δημοκρατία απλώς προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι ερμήνευσε τις γνώμες της ΕΑΑΤ όπως και η Επιτροπή.

81 Όσον αφορά το άρθρο 24α του κανονισμού 999/2001, η Γαλλική Δημοκρατία δεν επισήμανε τα στοιχεία που δύνανται να στηρίξουν ερμηνεία της διατάξεως αυτής διαφορετική από την ερμηνεία του Γενικού Δικαστηρίου. Πάντως, η Επιτροπή εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο βεβαιώθηκε για την τήρηση όχι μόνο του άρθρου 152, παράγραφος 1, ΕΚ αλλά και του ως άνω άρθρου 24α καθόσον εξέτασε, στις σκέψεις 211, 221, 249 και 266 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αν τα νέα μέτρα αύξαναν τον κίνδυνο για την υγεία του ανθρώπου και διαπίστωσε ότι κάτι τέτοιο δεν ίσχυε.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

82 Επιβάλλεται προκαταρκτικώς η υπόμνηση ότι το ζήτημα του περιεχομένου της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως συνιστά νομικό ζήτημα το οποίο υπόκειται στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, C-413/06 P, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, Συλλογή 2008, σ. I-4951, σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

83 Το Δικαστήριο έχει, επίσης, κρίνει ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως, την οποία υπέχει το Γενικό Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 36 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, άρθρο το οποίο ισχύει για το Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του ιδίου Οργανισμού, και του άρθρου 81 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, δεν επιβάλλει σε αυτό τη δέσμευση να εκθέτει αιτιολογία ακολουθούσα αναλυτικά έναν προς έναν όλους τους λόγους που προβάλλουν οι διάδικοι. Επομένως, η αιτιολογία του Γενικού Δικαστηρίου μπορεί να συνάγεται εμμέσως, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχει τη δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να λαμβάνουν γνώση των λόγων που επέβαλαν την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, στο δε Δικαστήριο να διαθέτει επαρκή στοιχεία ώστε να

ασκήσει τον έλεγχό του (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 10ης Φεβρουαρίου 2011, C-260/09 P, Activision Blizzard Germany κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-419, σκέψη 84, και της 28ης Ιουλίου 2011, C-403/10 P, Mediaset κατά Επιτροπής, σκέψη 88).

84 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως το οποίο αφορά αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ως προς το επιχείρημα ότι δεν λήφθηκαν υπόψη τα διαθέσιμα επιστημονικά δεδομένα, από τις σκέψεις 96 έως 109 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε αν ο επίδικος κανονισμός μνημόνευε τις διαθέσιμες επιστημονικές γνώμες και την αβεβαιότητα που αυτές εξέφραζαν. Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού ότι η Επιτροπή δεν αγνόησε την επιστημονική αβεβαιότητα κατά την αξιολόγηση των κινδύνων που προηγήθηκε της εκδόσεως των προσβαλλόμενων μέτρων και ότι, ως εκ τούτου, οι διαπιστώσεις του θεσμικού αυτού οργάνου δεν ενείχαν πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν είχε προβάλει επιχειρήματα ούτε είχε προσκομίσει αποδείξεις ικανές να ανατρέψουν το εύλογο της εκτιμήσεως της Επιτροπής.

85 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αιτιολόγησε επαρκώς κατά νόμον την απόρριψη του προβληθέντος ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου επιχειρήματος της Γαλλικής Δημοκρατίας ότι δεν λήφθηκαν υπόψη τα διαθέσιμα επιστημονικά δεδομένα.

86 Όσον αφορά την αιτίαση ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εξετάσει το ζήτημα αν η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να επαναλάβει κατά λέξη στον επίδικο κανονισμό τις διατάξεις του κανονισμού 727/2007, επισημαίνεται ότι από την εξέταση των κατατεθέντων από τη Γαλλική Δημοκρατία υπομνημάτων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και δη των υποβληθέντων συμπληρωματικών αιτημάτων μετά την έκδοση του επίδικου κανονισμού, προκύπτει ότι το επιχείρημα ότι τα ληφθέντα μέτρα δυνάμει του τελευταίου κανονισμού ήταν όμοια με του κανονισμού 727/2007 προβλήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου όχι ως αυτοτελές επιχείρημα, αλλά ως απλή διαπίστωση στο πλαίσιο της συγκρίσεως των δύο κανονισμών.

87 Καίτοι, βεβαίως, η Γαλλική Δημοκρατία ανέφερε σε μία περίπτωση, στο πλαίσιο της επιχειρηματολογίας της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ότι δεν κατανοούσε με ποιον τρόπο η πλήρης συνεκτίμηση της γνώμης της ΕΑΑΤ της 24ης Ιανουαρίου 2008 είχε συμβάλει ώστε να περιλάβει η Επιτροπή στον επίδικο κανονισμό διατάξεις όμοιες με τα προσβαλλόμενα μέτρα, εντούτοις επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εν λόγω παρατήρηση δεν αποτελεί αντικείμενο ιδιαίτερης αναπτύξεως ούτε συνοδεύεται από ειδική προς τούτο επιχειρηματολογία.

88 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι, δεδομένου ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν εξέθεσε με σαφήνεια και ακρίβεια τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή δεν είχε το δικαίωμα να επαναλάβει κατά λέξη στον επίδικο κανονισμό τις διατάξεις του κανονισμού 727/2007, η παρατήρησή της όσον αφορά το ταυτόσημο των δύο επίμαχων κανονισμών δεν μπορεί να θεωρηθεί διακριτός λόγος ο οποίος θα δικαιολογούσε την ύπαρξη ειδικής απαντήσεως στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο δεν αθέτησε την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει μη απαντώντας ρητώς στην παρατήρηση αυτή.

89 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο η Γαλλική Δημοκρατία προβάλλει αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ως προς τη φερόμενη παράβαση του άρθρου 24α του κανονισμού 999/2001, παρατηρείται ότι η αναιρεσείουσα βάλλει με την επιχειρηματολογία της όχι κατά της ανεπαρκούς αιτιολογίας, αλλά θέτει εν αμφιβόλω την ορθότητα της αιτιολογίας του Γενικού Δικαστηρίου.

90 Επιβάλλεται, επομένως, να επισημανθεί ότι στις σκέψεις 79, 211 έως 213, 249 και 266 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παρέσχε επαρκή αιτιολογία καθόσον, παρέχει τη δυνατότητα στη μεν αναιρεσείουσα να λάβει γνώση των λόγων για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχθηκε τα επιχειρήματά της περί παραβάσεως του άρθρου 24α του κανονισμού 999/2001, στο δε Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του.

91 Κατά συνέπεια, το επιχείρημα το οποίο αφορά αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ως προς την εφαρμογή του άρθρου 24α του κανονισμού 999/2001 πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο. Στο μέτρο που το ζήτημα της ορθότητας αυτής της αιτιολογίας συγχέεται με τη φερόμενη παράβαση του εν λόγω άρθρου 24α που αποτελεί αντικείμενο του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, το ζήτημα αυτό θα εξεταστεί στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου αναιρέσεως.

92 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως ο οποίος αφορά την παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών

Επιχειρήματα των διαδίκων

93 Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως υποδιαιρείται σε τρία σκέλη. Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 101 έως 108 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, παραμόρφωσε το περιεχόμενο των γνωμών της ΕΑΑΤ της 8ης Μαρτίου 2007 και της 24ης Ιανουαρίου 2008 καθόσον έκρινε ότι η Επιτροπή ήταν σε θέση να συναγάγει από τις εν λόγω γνώμες, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, ότι ο κίνδυνος μεταδοτικότητας ΜΣΕ, πλην της ΣΕΒ, στον άνθρωπο ήταν εξαιρετικά μικρός. Με τις γνώμες αυτές η ΕΑΑΤ είχε, στην πραγματικότητα, διαπιστώσει όχι ότι ο κίνδυνος αυτός ήταν εξαιρετικά μικρός αλλά ότι δεν ήταν δυνατό να αποκλεισθεί η εν λόγω μεταδοτικότητα.

94 Ειδικότερα, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι οι σκέψεις 101 έως 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν κάνουν μνεία σε εκτιμήσεις της ΕΑΑΤ σχετικά με την πιθανότητα του κινδύνου μεταδοτικότητας ΜΣΕ, πλην της ΣΕΒ, στον άνθρωπο. Περαιτέρω, κρίνοντας, στη σκέψη 107 αυτής της αποφάσεως, ότι τα επίμαχα πειραματικά μοντέλα είχαν ελάχιστα αντιπροσωπευτικό χαρακτήρα, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των γνωμών της ΕΑΑΤ. Κατά το εν λόγω κράτος μέλος, το Γενικό Δικαστήριο συγχέει την απουσία βεβαιότητας όσον αφορά την ύπαρξη κινδύνου με τη μικρή πιθανότητα να συντρέχει ο κίνδυνος αυτός.

95 Με το δεύτερο σκέλος του ως άνω λόγου αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία προβάλλει παραμόρφωσε εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 116 έως 122 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, του περιεχομένου των γνωμών της ΕΑΑΤ της 17ης Μαΐου και της 26ης Σεπτεμβρίου 2005, καθώς και της 7ης Ιουνίου 2007, καθόσον το εν λόγω δικαιοδοτικό όργανο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως εκτιμώντας, αφενός, ότι οι ταχείες δοκιμές ήταν αξιόπιστες και, αφετέρου, ότι η περιεχόμενη στις ως άνω γνώμες αξιολόγηση της αξιοπιστίας των δοκιμών αυτών ίσχυε επίσης και στο πλαίσιο του ελέγχου της διαθέσεως προς κατανάλωση από τον άνθρωπο του κρέατος αιγών ή προβάτων.

96 Η Γαλλική Δημοκρατία υπογραμμίζει συναφώς ότι, καίτοι είναι αληθές ότι η ΕΑΑΤ με τις γνώμες της έκρινε ότι οι ταχείες δοκιμές ήταν δυνατό να προταθούν για την εκτίμηση του επιπολασμού της κλασικής τρομώδους νόσου και της ΣΕΒ, εντούτοις δεν μπορεί να συναχθεί εξ αυτού ότι οι δοκιμές αυτές ήταν αξιόπιστες και στο πλαίσιο του ελέγχου της διαθέσεως προς κατανάλωση από τον άνθρωπο του κρέατος αιγών ή προβάτων. Συγκεκριμένα, η αναγκαιότητα αξιοπιστίας των ταχέων δοκιμών δεν μπορούσε να είναι η ίδια τόσο για την παρακολούθηση της επιδημιολογικής εξελίξεως της κλασικής τρομώδους νόσου και της ΣΕΒ όσο και για τον συστηματικό έλεγχο των σφαγίων ώστε να επιτραπεί η κατανάλωσή τους.

97 Με το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 215 έως 221 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά καθώς έκρινε ότι τα επιστημονικά δεδομένα που επικαλέστηκε η Επιτροπή για να δικαιολογήσει τη θέσπιση του επίδικου κανονισμού συνιστούσαν νέα δεδομένα σε σχέση με τα προγενέστερα προληπτικά μέτρα.

98 Κατά τη Γαλλική Δημοκρατία, δεν προέκυπτε ούτε από τα υπομνήματα της Επιτροπής ούτε από την παρέμβασή της κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι είχε προβάλει τον νέο χαρακτήρα των επιστημονικών δεδομένων που επικαλούνταν, με εξαίρεση τη θέση σε λειτουργία και την έγκριση των δοκιμών διακρίσεως. Επομένως, η Επιτροπή ουδέποτε παρουσίασε ως νέο επιστημονικό δεδομένο την απουσία επιδημιολογικής συνδέσεως μεταξύ, αφενός, της κλασικής ή άτυπης τρομώδους νόσου που προσβάλλει τα μικρά μηρυκαστικά και, αφετέρου, των ΜΣΕ που προσβάλλουν τον άνθρωπο ή τον χαμηλό επιπολασμό της ΣΕΒ στα μικρά μηρυκαστικά.

99 Η εν λόγω παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών είχε καθοριστική σημασία για την εκτίμηση της νομιμότητας του επίδικου κανονισμού, στο μέτρο που, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 83 και 212 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αρχή της προφυλάξεως συνεπάγεται την υποχρέωση, προκειμένου να δικαιολογηθεί η ελάφρυνση των ισχυόντων προληπτικών μέτρων, τα αρμόδια θεσμικά όργανα να παρουσιάζουν νέα στοιχεία ικανά να μεταβάλουν την αντίληψη του κινδύνου ή να αποδείξουν ότι ο κίνδυνος αυτός μπορεί να περιορισθεί με τη λήψη μέτρων λιγότερο δεσμευτικών από τα υφιστάμενα.

100 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα δύο πρώτα σκέλη του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτα, δεδομένου ότι, αφενός, τα επιχειρήματα της Γαλλικής Δημοκρατίας στηρίζονται στην εκτίμηση και ερμηνεία των πραγματικών περιστατικών από το Γενικό Δικαστήριο, που εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα αυτού του δικαιοδοτικού οργάνου, και, αφετέρου, το αναιρεσείον κράτος μέλος δεν επισημαίνει με ακρίβεια τα επικρινόμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ή τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν συγκεκριμένα το αίτημά του, ιδίως τα έγγραφα της δικογραφίας από τα οποία προκύπτει υποτιθέμενη ανακρίβεια αυτών των πραγματικών διαπιστώσεων.

101 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, τούτο είναι επίσης απαράδεκτο ή, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμο. Συγκεκριμένα, η Γαλλική Δημοκρατία περιορίστηκε μόνο στο να υποστηρίξει ότι υπερισχύει η δική της ερμηνεία ως προς τα πραγματικά περιστατικά έναντι της διαφορετικής προσεγγίσεως της Επιτροπής.

102 Η Επιτροπή επισημαίνει συναφώς ότι η εκτίμηση της ανάγκης για τροποποίηση ορισμένων ισχυόντων μέτρων απορρέει όχι από την εμφάνιση νέων στοιχείων, αλλά κυρίως από τη λήψη υπόψη της εξελίξεως των επιστημονικών δεδομένων και αποδείξεων. Ειδικότερα, η απαίτηση περί νέων στοιχείων στην οποία αναφέρεται η Γαλλική Δημοκρατία δεν προβλέπεται ούτε στο άρθρο 24α του κανονισμού 999/2001 ούτε στο άρθρο 7 του κανονισμού 178/2002, καθόσον οι διατάξεις αυτές αναφέρονται στην αξιολόγηση των διαθέσιμων πληροφοριών και των διαθέσιμων επιστημονικών στοιχείων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

103 Όσον αφορά το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, που αφορούν φερόμενη παραμόρφωσε εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου του περιεχομένου ορισμένων γνωμών της ΕΑΑΤ, αντιστοίχως, στις σκέψεις 101 έως 108 και 116 έως 122 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, παρατηρείται ότι, στις εν λόγω σκέψεις, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τις αιτιάσεις της Γαλλικής Δημοκρατίας με τις οποίες ζητείται να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση των επιστημονικών γνωμών που είχε στη διάθεσή της, στο μέτρο που έκρινε, αφενός, ότι ο κίνδυνος μεταδόσεως στον άνθρωπο ΜΣΕ που προσβάλλουν τα ζώα, πλην της ΣΕΒ, ήταν εξαιρετικά χαμηλός και, αφετέρου, ότι η αξιολόγηση της αξιοπιστίας των ταχέων δοκιμών στο πλαίσιο μέτρων επιδημιολογικής επιτηρήσεως των ΜΣΕ στα μικρά μηρυκαστικά, ήταν επίσης δεκτή και στο πλαίσιο των προσβαλλόμενων μέτρων με αποτέλεσμα τη διάθεση προς κατανάλωση από τον άνθρωπο κρέατος μικρών μηρυκαστικών σε περίπτωση που οι δοκιμές αυτές έδιναν αρνητικό αποτέλεσμα.

104 Στο πλαίσιο της υπό κρίση αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία θέτει υπό αμφισβήτηση, στηριζόμενη ουσιαστικά στα ίδια επιχειρήματα με τα ήδη υποβληθέντα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, τις ίδιες διαπιστώσεις της Επιτροπής ως προς τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν είναι προδήλως εσφαλμένες, επικαλούμενη αλλοίωση των γνωμών της ΕΑΑΤ της 17ης Μαΐου και της 26ης Σεπτεμβρίου 2005, της 8ης Μαρτίου και της 7ης Ιουνίου 2007, καθώς και της 24ης Ιανουαρίου 2008.

105 Πρέπει να διαπιστωθεί συναφώς, αφενός, ότι η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας στηρίζεται σε αποσπασματική ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, όσον αφορά τον κίνδυνο μεταδόσεως στον άνθρωπο ΜΣΕ που προσβάλλουν τα ζώα, πλην της ΣΕΒ, από τη σκέψη 107 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει σαφώς ότι το Γενικό Δικαστήριο έλαβε, επίσης, υπόψη τη δήλωση που εξέδωσε η SEAC (Spongiform Encephalopathy Advisory Committee) τον Φεβρουάριο του 2008 για τον ενδεχόμενο κίνδυνο για την υγεία του ανθρώπου των τροποποιήσεων σχετικά με τον έλεγχο της κλασικής τρομώδους νόσου. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, με τη δήλωση αυτή, καίτοι η SEAC επιβεβαίωσε ότι η ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ της κλασικής τρομώδους νόσου και των ΜΣΕ που προσβάλλουν τον άνθρωπο δεν μπορούσε να αποκλεισθεί, εντούτοις εκτίμησε ότι ο κίνδυνος αυτός ήταν πολύ χαμηλός. Κατά την άποψή του οργανισμού αυτού, η πολύ χαμηλή και σχετικά σταθερή συχνότητα των κρουσμάτων ΜΣΕ στον άνθρωπο ανά τον κόσμο καταδείκνυε ότι θα έπρεπε να υπάρχει τουλάχιστον ένας σημαντικός φραγμός, έστω και μη πλήρης, στη μετάδοση της κλασικής τρομώδους νόσου στον άνθρωπο. Η αναιρεσείουσα, όμως, δεν αμφισβητεί ούτε τη συνάφεια ούτε την εγκυρότητα της δηλώσεως αυτής.

106 Αφετέρου, η Γαλλική Δημοκρατία δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε ερμηνεία των προαναφερθεισών επιστημονικών γνωμών προδήλως αντίθετη προς το περιεχόμενό τους.

107 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η απόρριψη του πρώτου και του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως ως αβάσιμων.

108 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, το οποίο βάλλει κατά των σκέψεων 215 έως 221 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να εξετασθεί αν η Γαλλική Δημοκρατία απέδειξε παραμόρφωση της επιχειρηματολογίας της Επιτροπής ως προς τον νέο χαρακτήρα των επιστημονικών δεδομένων που δικαιολογούν τη θέσπιση των προσβαλλόμενων μέτρων.

109 Παρατηρείται συναφώς ότι, καίτοι είναι αληθές ότι, στις προαναφερθείσες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παρουσίασε ως νέα, σε σχέση με την κατάσταση που υφίστατο κατά τον χρόνο εκδόσεως των αρχικών προληπτικών μέτρων, τα τρία δεδομένα που μνημονεύονται στη σκέψη 56 της παρούσας αποφάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο χαρακτηρισμός αυτός δεν είχε στηριχθεί στην προβληθείσα από την Επιτροπή επιχειρηματολογία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, αλλά απέρρεε από την εφαρμογή της νομολογίας που μνημονεύεται στις σκέψεις 83 και 212 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

110 Στις τελευταίες αυτές σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε τη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία, όταν νέα δεδομένα τροποποιούν την αντίληψη του κινδύνου ή δείχνουν ότι ο κίνδυνος αυτός μπορεί να περιορισθεί με λιγότερο καταναγκαστικά μέτρα από αυτά που υφίστανται, τα θεσμικά όργανα, και δη η Επιτροπή που έχει την εξουσία να λαμβάνει πρωτοβουλίες, οφείλουν να μεριμνήσουν για την προσαρμογή της κανονιστικής ρυθμίσεως στα νέα δεδομένα (βλ. απόφαση της 12ης Ιανουαρίου 2006, C-504/04, Agrarproduktion Staebelow, Συλλογή 2006, σ. I-679, σκέψη 40). Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού ότι η ελάφρυνση των προγενεστέρως ληφθέντων προληπτικών μέτρων έπρεπε να δικαιολογείται από νέα δεδομένα, όπως νέες γνώσεις ή νέες επιστημονικές ανακαλύψεις, τα οποία τροποποιούν την αντίληψη του οικείου κινδύνου.

111 Επομένως, επιβάλλεται η απόρριψη της αιτιάσεως περί φερόμενης παραμορφώσεως της επιχειρηματολογίας της Επιτροπής, παρελκομένης της εξετάσεως της επιχειρηματολογίας της Επιτροπής με την οποία αμφισβητείται η ορθότητα της απαιτήσεως ότι είναι πράγματι αναγκαίος ο νέος χαρακτήρας των επιστημονικών δεδομένων προκειμένου να δικαιολογηθεί η θέσπιση των προσβαλλόμενων μέτρων.

112 Υπό το πρίσμα των προηγηθεισών σκέψεων, πρέπει να απορριφθούν το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως ως αβάσιμο και, συνακόλουθα, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως στο σύνολό του ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως ο οποίος αφορά πλάνη κατά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών

Επιχειρήματα των διαδίκων

113 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη κατά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών καθόσον έκρινε ότι τα επικληθέντα από την Επιτροπή επιστημονικά δεδομένα αποτελούσαν νέα δεδομένα ικανά να μεταβάλουν την αντίληψη του κινδύνου.

114 Έτσι, κατά τη Γαλλική Δημοκρατία, εσφαλμένως το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 215 έως 221 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όχι μόνον δέχθηκε ότι τα τρία επικληθέντα από την Επιτροπή επιστημονικά δεδομένα ήταν νέα, αλλά και ότι τα δεδομένα αυτά ήταν ικανά να μεταβάλουν την αντίληψη του κινδύνου.

115 Η Γαλλική Δημοκρατία εκτιμά ότι, ακόμη και αν οι δοκιμές διακρίσεως αποτελούσαν νέο επιστημονικό δεδομένο, το δεδομένο αυτό δεν ήταν ικανό να μεταβάλει την αντίληψη του κινδύνου διότι η αξιοπιστία των εν λόγω δοκιμών ήταν περιορισμένη. Όσον αφορά την απουσία επιδημιολογικής συνδέσεως μεταξύ της κλασικής τρομώδους νόσου και των ΜΣΕ που προσβάλλουν τον άνθρωπο, καθώς και του χαμηλού επιπολασμού της ΣΕΒ στα μικρά μηρυκαστικά, η Γαλλική Δημοκρατία φρονεί ότι αυτά τα επιστημονικά δεδομένα τα οποία ήταν ήδη γνωστά κατά τη λήψη των προγενέστερων προληπτικών μέτρων δεν μπορούσαν να μεταβάλουν την αντίληψη του κινδύνου.

116 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του τρίτου λόγου αναιρέσεως ως προδήλως απαράδεκτου διότι η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η Επιτροπή δεν είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως με βάση τις επιστημονικές εξελίξεις συνιστά εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών.

117 Εν πάση περιπτώσει, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος στο μέτρο που η επιστημονική αξιολόγηση των κινδύνων όπου εδράζονταν τα προσβαλλόμενα μέτρα στηρίζεται σε επιστημονικά στοιχεία διαθέσιμα κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλόμενων μέτρων και δυνάμενα να αποδείξουν ότι υπήρξε μεταβολή των περιστάσεων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

118 Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας βάλλει, όπως και το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, κατά των σκέψεων 215 έως 221 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Με την επιχειρηματολογία που προβάλλεται προς στήριξη του παρόντος λόγου, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί το γεγονός ότι τα δεδομένα που επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο, τον νέο χαρακτήρα των οποίων αρνείται, ήταν σε θέση να μεταβάλουν την αντίληψη του κινδύνου για την κοινωνία.

119 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, όταν το Γενικό Δικαστήριο έχει διαπιστώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 256 ΣΛΕΕ, έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των περιστατικών αυτών και τις έννομες συνέπειες που έχει συναγάγει εντεύθεν το Γενικό Δικαστήριο (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 6ης Απριλίου 2006, C-551/03 P, General Motors κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-3173, σκέψη 51· της 18ης Μαΐου 2006, C-397/03 P, Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-4429, σκέψη 105, καθώς και Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, προπαρατεθείσα, σκέψη 29).

120 Πάντως, δεν προκύπτει από τις σκέψεις 215 έως 221 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες αναφέρεται η Γαλλική Δημοκρατία στο πλαίσιο του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη με τις σκέψεις αυτές σε οποιοδήποτε νομικό χαρακτηρισμό σχετικά με την αντίληψη του κινδύνου από την κοινωνία. Ειδικότερα, περιορίστηκε στην εξέταση του νέου χαρακτήρα των επικληθέντων από την Επιτροπή επιστημονικών δεδομένων, γεγονός που συνιστά διαπίστωση πραγματικών περιστατικών.

121 Επομένως, θεωρώντας ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 215 έως 221 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προέβη σε νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών, η Γαλλική Δημοκρατία εκκινεί από εσφαλμένη ερμηνεία της αποφάσεως αυτής.

122 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τέταρτου λόγου αναιρέσεως ο οποίος αφορά πλάνη περί το δίκαιο

Επιχειρήματα των διαδίκων

123 Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως υποδιαιρείται σε τρία σκέλη.

124 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, το οποίο είναι συναφές με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι, κρίνοντας στις σκέψεις 249 και 250 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η Επιτροπή δεν είχε παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 24α του κανονισμού 999/2001 καθόσον είχε συμμορφωθεί προς την υποχρέωση του άρθρου 152, παράγραφος 1, ΕΚ, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει συναφώς ότι το εν λόγω άρθρο 24α τάσσει μία πρόσθετη απαίτηση σε σχέση με το άρθρο 152, παράγραφος 1, ΕΚ, οπότε εσφαλμένως το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε στη διαπίστωση ότι τα μέτρα που είχε λάβει η Επιτροπή δυνάμει της δεύτερης διατάξεως διασφάλιζαν υψηλό επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου. Προκειμένου να καταλήξει στη διαπίστωση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να επιβεβαιώσει ότι τα μέτρα αυτά διατηρούσαν ή αύξαναν το επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου που διασφάλιζαν τα προγενέστερα προληπτικά μέτρα.

125 Με το δεύτερο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο δεχόμενο, στη σκέψη 213 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα επιστημονικά δεδομένα τα οποία επικαλέστηκε η Επιτροπή για να δικαιολογήσει τη θέσπιση του επίδικου κανονισμού μπορούσαν να έχουν ως αποτέλεσμα την αναθεώρηση του βαθμού επικινδυνότητας που κρίνεται αποδεκτός. Επικουρικώς, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε επίσης σε τέτοια πλάνη παραλείποντας να εξακριβώσει αν, για να διαπιστώσει τον βαθμό του κινδύνου που κρίνεται αποδεκτός, η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη τη σοβαρότητα και τη μη αναστρεψιμότητα των αρνητικών επιδράσεων των ΜΣΕ στην υγεία του ανθρώπου. Τέλος, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι επήλθε κατ' ανάγκη αύξηση του κινδύνου για την υγεία του ανθρώπου που υπερέβαινε το αποδεκτό για την κοινωνία όριο.

126 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία επικαλείται πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι τα προσβαλλόμενα μέτρα δεν υποκαθιστούν τα προγενέστερα προληπτικά μέτρα αλλά τα συμπληρώνουν με εναλλακτικά και ελαστικότερα μέτρα. Η συνύπαρξη των αρχικών με τα νέα μέτρα εγείρει το ζήτημα της συνοχής μια τέτοιας ρυθμίσεως την οποία το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να εξετάσει. Η εν λόγω πλάνη περί το δίκαιο είχε ως συνέπεια την εσφαλμένη εκτίμηση της αιτιάσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας που αφορούσε παραβίαση της αρχής της προφυλάξεως κατά τη διαχείριση του κινδύνου.

127 Η Επιτροπή εκτιμά ότι ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτος ή, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμος.

128 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, η Επιτροπή φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε ορθό έλεγχο. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι, εκδίδοντας ηπιότερα μέτρα στηριζόμενα σε επιστημονικά δεδομένα η Επιτροπή συνέβαλε στην αύξηση της εκθέσεως του ανθρώπου στον παράγοντα της τρομώδους νόσου, το γεγονός αυτό δεν μειώνει το επίπεδο προστασίας της δημόσιας υγείας δεδομένου ότι ο κίνδυνος μεταδόσεως της τρομώδους νόσου στον άνθρωπο ήταν εξαιρετικά χαμηλός. Επομένως, το επίπεδο προστασίας δεν μειώθηκε και το άρθρο 24α του κανονισμού 999/2001 τηρήθηκε.

129 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν προέβαλε στοιχεία προς στήριξη του επιχειρήματός της ότι ο κίνδυνος για την υγεία του ανθρώπου είχε υπερβεί το όριο που κρίνεται αποδεκτό για την κοινωνία εξαιτίας των προσβαλλόμενων μέτρων. Η Γαλλική Δημοκρατία δεν προσκόμισε ούτε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ούτε στο πλαίσιο της υπό κρίση αναιρέσεως αποδεικτικά στοιχεία ικανά να αναιρέσουν τη σχετική εκτίμηση της Επιτροπής και του Γενικού Δικαστηρίου.

130 Τέλος, όσον αφορά το τρίτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, η Επιτροπή εκτιμά ότι η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί να υποκαταστήσει την ανάλυση του Γενικού Δικαστηρίου με τη δική της.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

131 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά φερόμενη παράβαση του άρθρου 24α του κανονισμού 999/2001, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά τη διάταξη αυτή, οι αποφάσεις που λαμβάνονται σύμφωνα με μία από τις διαδικασίες του άρθρου 24 του εν λόγω κανονισμού, και δη οι τροποποιήσεις των παραρτημάτων, «βασίζονται στη δέουσα εκτίμηση των πιθανών κινδύνων για την υγεία του ανθρώπου και των ζώων και, λαμβανομένων υπόψη των διαθέσιμων επιστημονικών στοιχείων, διατηρούν ή, αν δικαιολογείται επιστημονικά, αυξάνουν το επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου και των ζώων που διασφαλίζεται στην [Ένωση]».

132 Το άρθρο 24α συμπεριλήφθηκε στον κανονισμό 999/2001 με τον κανονισμό (ΕΚ) 1923/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006 (ΕΕ L 404, σ. 1). Από τις προπαρασκευαστικές εργασίες του δεύτερου αυτού κανονισμού προκύπτει ότι το άρθρο 24α δεν περιλαμβανόταν στην πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Δεκεμβρίου 2004, για την τροποποίηση του κανονισμού 999/2001 [COM(2004) 775 τελικό], την οποία υπέβαλε η Επιτροπή, αλλά απορρέει από γνώμη της 29ης Μαρτίου 2006 της Επιτροπής Γεωργίας και Ανάπτυξης της Υπαίθρου, ενώ η περίληψή του στο κείμενο του κανονισμού προτάθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο σχέδιο νομοθετικού ψηφίσματος της 27ης Απριλίου 2006.

133 Καίτοι οι αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1923/2006 δεν διευκρινίζουν τον σκοπό της οικείας διατάξεως, από τις αιτιολογήσεις του Κοινοβουλίου στο προαναφερθέν σχέδιο ψηφίσματος προκύπτει ότι «[η] τροπολογία αυτή αποσκοπεί στο να διασφαλίσει ότι οι κύριες πτυχές του εξεταζόμενου κανονισμού μπορούν να τροποποιηθούν από την Επιτροπή και τα κράτη μέλη, στο πλαίσιο της

διαδικασίας της επιτροπολογίας, μόνο εφόσον παρέχεται αιτιολόγηση κατά την οποία η μείωση του επιπέδου προστασίας της υγείας του ανθρώπου και των ζώων αποκλείεται». Εξάλλου, στη συνοδευτική του σχεδίου αυτού έκθεση των αιτιολογικών σκέψεων, το Κοινοβούλιο αναφέρεται στη δυσκολία σχετικά με την προσοχή που απαιτείται όταν η Επιτροπή, μαζί με τα κράτη μέλη, εκδίδουν σε διαδοχικά στάδια περίπλοκο κατάλογο με τροποποιήσεις.

134 Από τις εν λόγω προπαρασκευαστικές εργασίες προκύπτει, επομένως, ότι σκοπός του άρθρου 24α του κανονισμού 999/2001 ήταν να εγγυηθεί ότι δεν πρόκειται να εκδοθούν, κατ' εφαρμογή της διαδικασίας της επιτροπολογίας, μέτρα δυνάμενα να μειώσουν το επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου και των ζώων που διασφαλίζεται στην Ένωση.

135 Δεν συνάγεται, όμως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, ότι το εν λόγω άρθρο 24α αποκλείει κάθε ελάφρυνση των προγενέστερων προληπτικών μέτρων. Ειδικότερα, αφενός, το άρθρο 24α του κανονισμού 999/2001 δεν ανάγει σε κριτήριο το γεγονός ότι η σύγκριση που θα έπρεπε να γίνεται σε σχέση με το απορρέον από τα προγενέστερα προληπτικά μέτρα επίπεδο προστασίας στον ίδιο τομέα, αλλά αναφέρεται εν γένει στο επίπεδο προστασίας της υγείας «που διασφαλίζεται στην [Ένωση]». Αφετέρου, τόσο από το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 178/2002 όσο και από την παρατιθέμενη στη σκέψη 110 της παρούσας αποφάσεως νομολογία προκύπτει ότι τα προσωρινά μέτρα διαχειρίσεως του κινδύνου, τα οποία λαμβάνονται στο πλαίσιο της επιστημονικής αβεβαιότητας, πρέπει να επανεξετάζονται εντός εύλογης προθεσμίας ώστε να διασφαλίζεται ότι είναι ανάλογα προς τον επιδιωκόμενο σκοπό και όχι πιο περιοριστικά για το εμπόριο από όσο απαιτείται για την επίτευξη του υψηλού επιπέδου προστασίας της υγείας που έχει επιλεγεί στην Ένωση.

136 Επομένως, το επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου συνδέεται στενά με τον βαθμό επικινδυνότητας που κρίνεται αποδεκτός για την κοινωνία, ο οποίος εξαρτάται με τη σειρά του από τις διαθέσιμες επιστημονικές γνώσεις σε δεδομένο χρόνο. Δεν αποκλείεται, όμως, λαμβανομένης υπόψη της εξελίξεως των επιστημονικών δεδομένων, το ίδιο επίπεδο προστασίας να εξασφαλίζεται με λιγότερο περιοριστικά μέτρα.

137 Όσον αφορά το ζήτημα αν το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στις σκέψεις 65 και 250 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 24α του κανονισμού 999/2001 απλώς επαναλαμβάνει την κατά το άρθρο 168, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ υποχρέωση, πρέπει, προκειμένου να γίνει η εκτίμηση αυτή, οι σκέψεις αυτές να εξεταστούν στο πλαίσιο του όλου σκεπτικού της εν λόγω αποφάσεως.

138 Παρατηρείται συναφώς ότι το Γενικό Δικαστήριο μνημονεύει, βεβαίως, στις σκέψεις 74, 79, 81, 174 έως 176 και 250 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την υποχρέωση των θεσμικών οργάνων να διασφαλίζουν υψηλό επίπεδο προστασίας της δημόσιας υγείας, της ασφάλειας και του περιβάλλοντος, γεγονός που ενδεχομένως δημιουργεί την εντύπωση, όπως υποστηρίζει η Γαλλική Δημοκρατία, ότι το Γενικό Δικαστήριο απλώς και μόνον επαληθεύει αν τα προσβαλλόμενα μέτρα τηρούν την υποχρέωση του άρθρου 168, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Προκύπτει, όμως, σαφώς από τις σκέψεις 211 έως 213, 221, 249 και 266 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμηνεύει το άρθρο 24α του κανονισμού 999/2001 λαμβάνοντας δεόντως υπόψη την υποχρέωση περί διατηρήσεως του επιπέδου προστασίας της υγείας του ανθρώπου που διασφαλίζεται στην Ένωση.

139 Στις σκέψεις 211 έως 213 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο προέβη, μεταξύ άλλων, στις ακόλουθες παρατηρήσεις:

«211
Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι οι αρμόδιες δημόσιες αρχές φέρουν την υποχρέωση να διατηρούν υψηλό επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου, χωρίς κατ' ανάγκη να είναι το υψηλότερο δυνατό […]. Το άρθρο 24α του κανονισμού 999/2001 υπενθυμίζει την υποχρέωση αυτή στο πλαίσιο των ανατιθέμενων στην Επιτροπή εξουσιών για τροποποίηση των παραρτημάτων του κανονισμού

999/2001 εξαρτώντας την έκδοση των αποφάσεων που λαμβάνονται στο πλαίσιο του εν λόγω κανονισμού από την προϋπόθεση της διατηρήσεως, ή εφόσον τούτο δικαιολογείται από επιστημονικής απόψεως, της ενισχύσεως του επιπέδου προστασίας της υγείας του ανθρώπου εντός της Κοινότητας. Η αρχή της προφυλάξεως αποτελεί ένα από τα εργαλεία που παρέχουν τη δυνατότητα στις εν λόγω αρχές να εκπληρώνουν την υποχρέωση αυτή [...]. Συγκεκριμένα, η εν λόγω αρχή επιβάλλει στη δημόσια αρχή να διαχειρίζεται τον κίνδυνο που υπερβαίνει το εκτιμώμενο ως αποδεκτό για την κοινωνία όριο κατά τρόπο ώστε να τον περιορίζει στο εν λόγω όριο [...]. Η διαχείριση του κινδύνου με τη λήψη των κατάλληλων μέτρων για τη διασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας της δημόσιας υγείας, της ασφάλειας και του περιβάλλοντος αντιστοιχεί, επομένως, στο σύνολο των ενεργειών που αναλαμβάνει το όργανο προκειμένου να αντιμετωπίσει τον κίνδυνο ώστε να τον περιορίσει στο αποδεκτό όριο.

212 Περαιτέρω, εναπόκειται στην αρμόδια αρχή να επανεξετάσει τα ληφθέντα προσωρινά μέτρα δυνάμει της αρχής της προφυλάξεως εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος. Συγκεκριμένα, έχει κριθεί ότι, όταν νέα δεδομένα τροποποιούν την αντίληψη του κινδύνου ή δείχνουν ότι ο κίνδυνος αυτός μπορεί να περιορισθεί με λιγότερο καταναγκαστικά μέτρα από αυτά που υφίστανται, τα θεσμικά όργανα, και δη η Επιτροπή, οφείλουν να μεριμνήσουν για την προσαρμογή της κανονιστικής ρυθμίσεως στα νέα δεδομένα [...]. Έτσι, η ελάφρυνση των προγενεστέρως ληφθέντων προληπτικών μέτρων πρέπει να δικαιολογείται από νέα δεδομένα τα οποία τροποποιούν την αντίληψη του οικείου κινδύνου.

213 Αυτά τα νέα δεδομένα, όπως νέες γνώσεις ή νέες επιστημονικές ανακαλύψεις, όταν δικαιολογούν την ελάφρυνση ενός προληπτικού μέτρου, τροποποιούν το συγκεκριμένο περιεχόμενο της υποχρεώσεως των δημόσιων αρχών για διαρκή διατήρηση υψηλού επιπέδου προστασίας της υγείας του ανθρώπου. Συγκεκριμένα, τα νέα αυτά δεδομένα μπορούν να τροποποιήσουν την αντίληψη του κινδύνου καθώς και τον βαθμό επικινδυνότητας που κρίνεται αποδεκτός από την κοινωνία. Ο νόμιμος χαρακτήρας της λήψεως ενός λιγότερο δεσμευτικού προληπτικού μέτρου δεν εκτιμάται βάσει του κρινόμενου ως αποδεκτού βαθμού επικινδυνότητας που λαμβάνεται υπόψη για τη λήψη των αρχικών προληπτικών μέτρων. Συγκεκριμένα, η λήψη των αρχικών προληπτικών μέτρων ώστε να επανέλθει ο κίνδυνος στον εκτιμώμενο αποδεκτό βαθμό γίνεται σε συνάρτηση με την αξιολόγηση των κινδύνων και δη με τον προσδιορισμό του βαθμού επικινδυνότητας που κρίνεται αποδεκτός για την κοινωνία. Εφόσον νέα δεδομένα τροποποιούν αυτή την αξιολόγηση των κινδύνων, ο νόμιμος χαρακτήρας της λήψεως των λιγότερο δεσμευτικών προληπτικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται λαμβάνοντας υπόψη τα νέα αυτά δεδομένα και όχι τα δεδομένα που είχαν χρησιμοποιηθεί κατά την αξιολόγηση των κινδύνων όταν λήφθηκαν τα αρχικά προληπτικά μέτρα. Μόνον οσάκις αυτός ο νέος βαθμός επικινδυνότητας υπερβαίνει το όριο που έχει κριθεί αποδεκτό για την κοινωνία πρέπει να διαπιστώνεται από τον δικαστή παραβίαση της αρχής της προφυλάξεως.»

140 Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο αναγνωρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το άρθρο 24α του κανονισμού 999/2001 έχει ίδιο περιεχόμενο με το απορρέον από τις σκέψεις 134 έως 136 της παρούσας αποφάσεως. Στο μέτρο που η Γαλλική Δημοκρατία δεν αμφισβήτησε το βάσιμο της ερμηνείας αυτής, αλλά επικαλέστηκε μόνον τις σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως που μνημονεύουν την υποχρέωση διατηρήσεως του υψηλού επιπέδου προστασίας της ανθρώπινης υγείας, επιβάλλεται η απόρριψη του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως ως αβάσιμου.

141 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, το οποίο αφορά πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, στη σκέψη 213 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα επιστημονικά δεδομένα τα οποία επικαλέστηκε η Επιτροπή για να δικαιολογήσει τη θέσπιση του επίδικου κανονισμού μπορούσαν να έχουν ως αποτέλεσμα την αναθεώρηση του βαθμού επικινδυνότητας που κρίνεται αποδεκτός, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ανεξαρτήτως της διατυπώσεως της εν λόγω επιχειρηματολογίας, η Γαλλική Δημοκρατία στην πραγματικότητα περιορίζεται στην αμφισβήτηση μίας εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών ο έλεγχος της

οποίας εκφεύγει της αναιρετικής αρμοδιότητας του Δικαστηρίου, σύμφωνα με το άρθρο 256, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και την μνημονευόμενη στη σκέψη 70 της παρούσας αποφάσεως νομολογία.

142 Όσον αφορά το επικουρικό επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο παραλείποντας να εξακριβώσει αν, για να διαπιστωθεί ο βαθμός επικινδυνότητας που κρίνεται αποδεκτός, η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη τη σοβαρότητα της επελεύσεως του κινδύνου μεταδόσεως στον άνθρωπο ΜΣΕ και τη μη αναστρεψιμότητα των ΜΣΕ ως νόσων, υπενθυμίζεται ότι, όταν πρόκειται για τομέα όπου ο νομοθέτης της Ένωσης καλείται να προβεί σε πολύπλοκες εκτιμήσεις, ο δικαστικός έλεγχος της ασκήσεως της αρμοδιότητάς του πρέπει να περιορίζεται στο ζήτημα αν η άσκηση αυτή φέρει το στίγμα πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως ή καταχρήσεως εξουσίας ή αν ο νομοθέτης υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας του εκτιμήσεως (απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2003, C-236/01, Monsanto Agricoltura Italia κ.λπ., Συλλογή 2003, σ. I-8105, σκέψη 135).

143 Δεδομένης, όμως, αυτής της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως της Επιτροπής ως προς τον προσδιορισμό του βαθμού επικινδυνότητας που κρίνεται μη αποδεκτός για την κοινωνία, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς περιόρισε τον έλεγχό του στην πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

144 Εξάλλου, από τα υποβληθέντα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου υπομνήματα προκύπτει ότι η Γαλλική Δημοκρατία δήλωσε ρητώς στα συμπληρωματικά αιτήματά της ότι δεν αμφισβητούσε το γεγονός ότι απόκειται στα θεσμικά όργανα της Ένωσης να προσδιορίζουν τον βαθμό επικινδυνότητας που κρίνεται μη αποδεκτός για την κοινωνία.

145 Αρκεί, πάντως, να διαπιστωθεί ότι η προβληθείσα από τη Γαλλική Δημοκρατία επιχειρηματολογία δεν περιλαμβάνει κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη μη εντοπισθείσα από το Γενικό Δικαστήριο.

146 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση η οποία αφορά φερόμενη παράβαση δικαίου κατά την εκτίμηση της εξελίξεως του βαθμού επικινδυνότητας που κρίνεται αποδεκτός πρέπει να απορριφθεί εν μέρει ως απαράδεκτη και εν μέρει ως αβάσιμη.

147 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας, ο οποίος αφορά φερόμενη ανυπαρξία συνοχής του επίδικου κανονισμού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτίαση αυτή είναι νέα στο μέτρο που δεν προβλήθηκε από την αναιρεσείουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

148 Ειδικότερα, η αναιρεσείουσα δεν υποστήριξε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι το γεγονός ότι τα προσβαλλόμενα μέτρα δεν υποκαθιστούσαν προγενέστερα προληπτικά μέτρα αλλά τα συμπλήρωναν με εναλλακτικά μέτρα ασκούσε επιρροή στην εκτίμηση της νομιμότητας του επίδικου κανονισμού.

149 Η αναιρετική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται, καταρχήν, στον έλεγχο της νομικής λύσεως που δόθηκε ενόψει των λόγων και επιχειρημάτων που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2007, C-266/05 P, Sison κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. I-1233, σκέψη 95 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συνεπώς, οι διάδικοι δεν μπορούν καταρχήν να προβάλουν για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου λόγο που δεν είχαν προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, διότι κατ' αυτόν τον τρόπο θα παρεχόταν στο Δικαστήριο εξουσία να ελέγξει τη νομιμότητα της λύσεως που έδωσε το Γενικό Δικαστήριο εξετάζοντας λόγους οι οποίοι δεν προβλήθηκαν ενώπιον του τελευταίου (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2011, C-544/09 P, Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 63).

150 Κατά συνέπεια, το τρίτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

151 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

152 Επειδή κανένας εκ των λόγων που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

153 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, άρθρο το οποίο εφαρμόζεται στη διαδικασία της αιτήσεως αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Επειδή η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Γαλλικής Δημοκρατίας στα δικαστικά έξοδα και η Γαλλική Δημοκρατία ηττήθηκε, πρέπει αυτή να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)